

ÇOCUK HİKAYELERİ

YAŞAM AĞACI

AKDES KUÇANI SOLTANI

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

İÇİNDEKİLER

- 1- Yaşam Ağacı-Bilgi Ağacı-Şerife Öğretmen
- 2- Bedia Teyze
- 3- Fehime'nin Anısı
- 4- İşportacı İkizler
- 5- Şükran Kitabı
- 6- Anasının Kuzusu
- 7- Okulda Yabancı Öğrenci
- 8- Hocanın Karikatürü
- 9- İbrahim Turgut Caddesi
- 10- Kandırılan Polis Memuru

YAŞAM AĞACI

1. Bölüm : Yaşam Ağacı
2. Bölüm : Bilgi Ağacı
3. Bölüm : Şerife Öğretmen

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Güngör Hoca dersleri zayıf olan öğrencilerini özel olarak yetiştirirdi.Bu nedenle sınıfındaki öğrenciler daima iyi notlarla geçerlerdi.

Cumartesi günleri okulu olmayan köye gidip,çocuklara ve okuma yazma bilmeyen ergin kişilere ders veriyordu.Emekli olduktan sonra bütün vaktini köy halkını yetiştirmekle geçirmeye başladı.Evi şehirde olmasına rağmen çoğunlukla köyde bulunuyordu.Birbirine yakın üç köyün çocuklarını ve kadınlarını eğitiyordu.Severek yaptığı bu hizmetten dolayı köy halkının kendisine özel bir sevgisi ve sonsuz saygısı vardı.

Bir gün,köyün çalışkan öğrencilerinden Hasan ile Rıza beraber eve giderlerken,sarhoş bir sürücü arabasıyla onlara çarptı.Çocuklar şehre götürülünceye kadar kanamadan öldüler.Bu olay Güngör Hoca'yı fazlasıyla üzdü.Elinden geldiği kadar çocukların ailesini ve yakınlarını teselli etmeye çalıştı.Sürekli,bu tür olaylar tekrar yaşanmasın diye düşünüyordu.Bir gün köy halkını toplayarak,şöyle bir konuşma yaptı:"Sizleri buraya çağırmanın nedeni şudur;Hasan ve Rıza'yı kaybetmemizin sebebi köyümüzde veya yakınımızda sağlık ocağı,doktor bulunmamasıdır.Hepiniz evlat sahibisiniz.Tanrı korusun,aynı olay tekrar başımıza gelebilir.Bu durumda başımızın çaresine bakmalı,araştırıp,düşünmeliyiz.İşbirliğiyle bir sağlık ocağı veya bir dispanser yapabiliriz.Hatta bunun için komşu köyleri de yardıma çağırabiliriz.Zira,onlara da faydası dokunacaktır.Etraftaki bütün köylerin buna ihtiyacı var.Düşünün,bir dispanser yapılırsa,ne çok insanın hayatı kurtulacaktır.Bu iş nesillerin yaşam ağacına hizmette bulunacaktır."

Konuşmanın ortasında biri sözünü kesip,"Hocam!Bu iş devlet işi değil midir?Kim bu işi üstlenip,masrafını karşılayacak?"dedi.

Bunun üzerine Güngör Hoca "Millet,devlet ile işbirliği yaparsa o memleket ve millet ilerler.Bana göre millet oturupta her şeyi devletten beklerse,daha çok bekleyecek ve zararlarına da katlanacaktır.Ailemizi bir millete benzetir ve bütün işleri,o aileyi idare eden kişiden beklersek,birlik ruhu ve ilerleme olmaz.Ayrıca devlet yalnız bizim köyümüzün yoluna,okuluna ve hastanesine değil,bütün ülkeye yetiştirecektir.Bu ülke bizim vatanımız,bu köy yaşadığımız yerdir.Buranın okulu,hastanesi ve halkın faydalanacağı her şey işbirliği ile yapılabilir.Ancak bütün bu işler için özveri ve istek gerekir.Küçük,büyük,kadın,erkek herkes bu işe katılmalı ve yardım elini uzatmalıdır.El ele verir ve fedakarlık edebilirsek elbette köyümüzde dispanserimiz olur" dedi.

Bu sırada köyün varlıklı kişileri,böyle bir hayır işine destek vereceklerine,homurdanarak halkı ümitsizliğe ve olumsuzluğa yönlendirmeye çalıştılar.Güngör Hoca,ortamda bu olumsuz havayı görünce konuşmasını sürdürdü:"Bu bir hayır işidir.Sizlerin gayretiyle bir dispanser yapılırsa,orada nice insan sağlığına kavuşacak ve hayır duaları sizin,evlatlarınızın arkasında olacaktır.

Dünya malına güvenmeyiniz bir anda yok olabilir.Hatırlarsanız birkaç sene evvelki zelzelede ne çok mal,mülk ve insan yok oldu.Semavi (Tanrısal) kitaplarda okuduğum şu cümleyi aklınızda tutunuz."Tanrı yolunda ve O'nun kullarına bir damla veren,yüz misli karşılık verecektir."

"İki yavrumuzu kaybettik acaba daha fazla insan kaybı mı,yoksa maddiyatımızdan bir parça vazgeçmek mi önemlidir?Bu iş tıpkı ibadet gibidir.Tanrı'ya inanmak,Tanrı'yı sevmek ve O'nun yolunda hizmet etmek,kişinin isteği ile mümkündür.Aklıma bir hikaye geldi: varlıklı adamın biri bilgili ve inançlı birine danışarak,cennette bir yerimin olması için ne yapmalıyım diye sormuş.Bilgili adam 'Cennette bir yerin olmasını istiyorsan,herkese yardım edeceksin.Paran varsa okul,hastane,çeşme gibi genele fayda verecek bir hayır işine yatıracaksın.İşte o zaman bu dünya hesabından çekip,öbür dünya hesabına yatırmış olursun' demiş.

Güngör Hoca'nın konuşması bitince,ölen çocukların ninesi Kevser Nine Güngör Hoca'ya "kızım sen burada kalıp,bu dispanser işini takip edersen bu iş gerçekleşir.Yoksa kim becerecek?" dedi.

Güngör Hoca "Söz verir de,benimle işbirliği yaparsanız elbette kalırım" dedi ve biraz durduktan sonra "birlikten çok büyük güç doğar ve başarılar elde edilir.Bu tür hayır işlerine yardım için birbirimizi teşvik etmeliyiz.Biri sizi iyilik yapmaktan alı koymaya çalışıyorsa,şunu bilmeniz gerekir ki,o insan sizin dostunuz değil,düşmanınızdır.

"İyi insan nifakı ve ikiliği ortadan kaldırıp,birliği ve insanlar arasında sevgi ve saygıyı yayar" dedi.

Güngör Hoca komşu köylerde de buna benzer konuşmalar yaptı ve dispanseri hayat ağacına benzetti.Ona yardım edenin,insanların daha sağlıklı ve daha uzun yaşamalarına neden olacağını vurguladı."Kim bu hayır işine yardım edip,katılırsa insanların korunmalarını ve

kurtarılmalarına yardım etmiş olur ki,manevi açıdan bunun değeri hacca gitmekten daha büyüktür ve her çeşit ibadetten üstündür” dedi.

Sonunda üç köy halkı da ellerinden gelen yardımı yapacaklarına dair söz verdiler.

Köyün muhtarı İbrahim Efendi zengin bir adamdı.Tarlaları,hayvanları vardı.Köy halkı ve komşu köyler İbrahim Efendi'nin dükkanından alış-veriş yapıyorlardı.Hatta köy ile şehir arasında çalışan minibüste ona aitti.Evin arka tarafında kullanılmayan büyük bir ahır vardı.Bir gün Güngör Hoca Muhtar Efendi'yi ziyaret ederek,dispanser yapmak için o ahır istedi ve “orayı ahşap paravanla dörde ayırabiliriz” dedi.

Muhtar “olur,olur,kaç para vereceksin?” diye sordu.Güngör Hoca “para mara yok.Orayı hibe edeceksin ve şifa bulanların dualarını kazanacaksın.Öbür dünyada sana para yaramaz.Aldığın hayır duaları,yaptığın hizmet ve yardımlar senin yolunu aydınlatıp,ruhunu yükseltecektir” dedi ve ekledi:”Dispanserin kayıt ve giriş salonunun duvarına asmak için metalden bir ağaç yaptırarak en fazla yardım edenlerin isimlerini,bu ağacın en yüksek dallarına yazdıracağım.

Yapılan diğer yardımlar da,miktarına göre aşağı dallara yazılacak. Böylece yaşam ağacı her zaman o isimleri koruyup,yaşatacaktır” dedi.

Bunun üzerine muhtar ahır vermeyi kabul etti.Güngör Hoca teşekkür ederek,”yaşam ağacının en üst dalına ilk olarak senin ismin yazılacak” dedi.Bu arada,konuşmaları sessizce dinleyen muhtarın karısı Emine de,ahırın yanındaki arsasını vereceğini söyledi.

Muhtarın çocukları,anne ve babalarının bağışta bulunduğunu ve isimlerinin Yaşam Ağacının en yüksek dallara yazılacağını arkadaşlarına anlattılar.Böylece köye yayıldı.Bu durum köy halkını teşvik yolunu açtı.Özellikle zenginler,isimleri yüksek dallara yazılsın diye büyük bağışlarda bulundular.Güngör Hoca sadece ahır paravanla bölüp,küçük bir dispanser yapmayı düşünüyordu.Fakat durumu uygun görünce fikir değiştirerek,esaslı bir dispanser yapılmasına karar verdi.

Bir gün mimar arkadaşı Hamdi Bey'i çağırarak,arsayı ve ahır gösterdi.Bu iş için toplanan bağışları da söyleyince Hamdi Bey “bu arsada küçük bir hastane bile yapılabilir” dedi.

Güngör Hoca “gözünü seveyim Hamdi Bey,büyük bir işe girişirsek içinden çıkamayız.Para yetmezse bina yarım kalır” dedi.

Hamdi Bey “merak etmeyin hocam.Benim zengin tüccar ve doktor arkadaşlarım var.Onları da teşvik edip,yardım etmelerini isteyeceğim.Hastanenin planını da ben çizeceğim.Gerekli malzemelerin toptancıdan,ucuza alınmasını sağlayacağım” diyerek,Güngör Hoca'nın endişelerini yok etmeye çalıştı.

Kısa sürede Hamdi Bey'in arkadaşlarının bağışlarıyla,malzeme tutarının büyük bir kısmı karşılandı.Böylece Hamdi Bey yirmi yataklık hastanenin planını çizdi.Her şey hazır olunca Güngör Hoca köy halkını tekrar topladı ve herkesin gönüllü çalışmasını istedi.Bazıları haftada iki gün,bazıları da bir gün çalışabileceklerini söylediler.

Hastanenin temel atma törenine kaymakamı da davet ettiler.Üç köy halkı mahalli folklor danslarıyla güzel bir şenlik yaparak,bu günü kutladılar.Güngör Hoca iki liste hazırladı.Birine para verenlerin,diğerine gönüllü çalışanların isimlerini yazdı.

Hastanenin yapılması uzun sürmedi.Zira,para ve malzemeler hazırdu.Hastanenin yapımına bütün köy yardımcı oldu.Herkes,bir an evvel bitmesi için büyük gayret gösteriyor ve severek çalışıyordu.Hastanenin yapımı sekiz ay sürdü.Diğer hazırlıkları da bir ayda tamamlandı.Herkes büyük bir sevinç içindeydi.Daha önceden metal bir ağaç gövdesi ve bir çok dal yaptırıldı.Hastanenin girişindeki kayıt salonunda,geniş bir duvara monte edildi.Yaprak ve çiçekler yerine,para verenlerin isimleri yazıldı.İki yanındaki tabelalara da,yukarıdan aşağıya doğru gönüllü çalışanların isimleri yazıldı.Duvarın en üst tarafında ise şöyle bir yazı vardı.'Yaşam Ağacı Hastanesi,aşağıda isimleri yazılı kişilerin bağış ve gönüllü çalışmaları ile meydana geldi.'

Hastanenin dışındaki büyük tabelada da (YAŞAM AĞACI HASTANESİ) yazıyordu.

Hastanenin açılış töreni için en yakın şehrin valisi ve belediye başkanı davet edildi.Köy halkı koyunlar kesip,büyük bir şenlikle açılışı yaptılar.Toplantıyı idare eden Güngör Hoca,Vali Bey ve Belediye Başkanı'ndan konuşma yapmalarını rica ederken,halka güven vererek”hastanemiz Sayın Vali Bey ve Sayın Belediye Başkanı'nın ilgileri sayesinde doktorsuz,malzemesiz ve ilaçsız kalmayacağına eminim” dedi.Sonra köylülerin alkışlarıyla Vali Bey kürsüye çıktı ve konuşmasına başladı:”Bu hastane köy halkının gayreti,özveri ve alın teri ile yapıldı.Bu,Türk Milleti'nin asaletini,birbirlerine ve insanlık alemine verdiği değer bir örneği ve birliğin sembolüdür.Bu hastanenin sürekli çalışması için elimden gelen her türlü yardımı yapacağımı bilmenizi

isterim.Hastanenin meydana gelmesi için çalışan,yardım eden,parasını ve zamanını harcayan herkesi özellikle Güngör Hoca ve mimar Hamdi Bey'i yüce hizmetlerinden dolayı kutlar,şükranlarımı sunarım" dedi.

Belediye Başkanı da buna benzer bir konuşma yaptı ve yapılan hizmetleri takdir ederek,"bu tür hizmetler,devletimizle bir nevi yardımlaşma ve iş birliğidir.Hayırseverlik ve yardımlaşma Türk Milleti'nin özelliklerindedir" dedi.Ayrıca bu hastane için elinden gelen yardımı yapacağını da belirtti.

İlk olarak bir dahiliyeci,bir çocuk doktoru,bir ebe ve üç hemşire hastanede göreve başladılar.Köy halkından da,diğer hizmetler için on kişi işe alındı.Bu hastane,bulunduğu köy ve civarı için örnek bir tesis oldu.

Bir süre sonra hastanede kadın doktoru,cildiyeci ve göz doktoruna ihtiyaç oldu.Şehirdeki hekimlere mektup yazılarak,mümkünse gönüllü olarak haftada bir gün,birkaç saat Yaşam Ağacı Hastanesi'nde çalışmalarını için ricada bulunuldu.

Üç doktordan cevap geldi.Biri cumartesi sabahları,biri cumartesi öğleden sonraları,biri de Salı günleri çalışabileceklerini bildirmişti.

-Birinci Bölümün Sonu-

-İkinci Bölüm-

BİLGİ AĞACI

Yaşam Ağacı Hastanesi bir müddet çalıştıktan sonra o köye gelen giden çoğaldı.Yavaş yavaş yolların yapılmasına başlandı.Eskiden bir minibüs çalışırken şimdi birkaç minibüs şehir ve diğer köyler arasında çalışmaya başladı.Bunlar hastaneye gelen gidenleri taşıyordu.Köyde,bazı mahallelerde elektrik yoktu.Yollar yapılıncaya her tarafa elektrik direkleri dikildi.Teller çekildi.Böylece evlere elektrik çekmek kolay oldu.Dolayısıyla köyde televizyon,buzdolabı ve diğer elektrikli ev aletleri de çoğaldı.Köy halkı üç dört sene gibi kısa bir süre içindeki bu kalkınmanın esas kaynağının Yaşam Ağacı Hastanesi olduğunun farkındaydı.

Köyde ve civar köylerde bir okul yoktu.Köyün muhtarı kahvede birkaç arkadaşıyla çay içerken köyün durumunu ve göze çarpan değişikliği konuşuyordu.

Arkadaşlarından biri "keşke bir de okulumuz olsaydı da,çocuklarımızı okutmak için oraya buraya göndermeseydik" dedi.

Muhtar "birlik ve özverili olursak,o da olur.Hepiniz öyle bir işe katılmaya hazırsanız tekrar hoca hanımı çağıralım.O bu işleri becerir.Zaten kendisi de mesleğine bağlı biridir" diye cevap verdi.

Bu düşüncelerini Güngör Hoca'ya anlattılar.Güngör Hoca eskisi gibi dinç ve sıhhatli olmadığı halde haberi sevinçle karşıladı,hemen kabul etti.Bu defa,tecrübeden dolayı her şey daha kolay olacaktı.

Üç köy arasında bir arsa vardı.Güngör Hoca eskiden beri,bu arsanın okul yapmak için çok uygun olduğunu ve üç köy arasında olduğu içinde çocukların kolayca gelebileceğini düşünüyordu.

Kendisini yardıma çağırdıklarında,okul için o arsayı önererek,nedenini açıkladı.

Muhtar "doğrusunu isterseniz hoca hanım,ben hastane için o ahır biraz isteksiz vermiştim.Fakat ahırın on mislinden fazla kazandım.Dükkanım devamlı müşterilerle doluyor.Ahır verdiğime çok seviniyorum.Şimdi o arsayı alacak olursanız,bedelinin yarısını ben veririm" dedi.

Orada bulunanların her biri bir miktar bağış yapmayı kabul etti.

Hemen gidip,arsanın sahibini buldular.Öteki köyden varlıklı bir adamdı.Önce yüksek bir fiyat söyledi fakat okul için olduğunu öğrenince epeyce indirdi.

Arsa alındıktan sonra Güngör Hoca halkı toplayarak bir konuşma yaptı."Hastaneyi yapmaya kalktığımız zaman bazı arkadaşlarımız hayali fikirler diye hayal ettiler.Fakat bildiğiniz gibi aramızda birlik olduğu için iş ilerledi ve iş istediğimizden daha iyi sonuçlandı.Bu kez de okul projemiz için çevredeki köylerle el birliği içinde çalışmamız gerekir.Bu birlik bizlerle beraber,çevre köyleri de kalkındıracaktır.

Unutmamamız gerekir ki okul,dolayısıyla eğitim medeniyet getirir.Fikirlere ve duygulara aydınlık verir.

Çocuklarımızın havaya ve gıdaya ihtiyaçları olduğu gibi,ruhlarının ve fikirlerinin ilerlemesi,gelişmesi için eğitim ve öğretime ihtiyaçları vardır.Özet olarak,herkesin bilgi ışığı ile aydınlanması gerekir.Eğer birlik olursa okul da yaptırabiliriz.Kendi köyümüz ve çevremizdekiler hastaneden olduğu gibi,bundan da faydalanabilirler.

Eskiden bir hikaye okumuştum:bir adamın on iki tane oğlu varmış.Bunlar sürekli birbirleriyle kavga edermiş.Babalari bu durumdan tedirgin olur,ölümünden sonra bunların halinin ne olacağını düşünür dururmuş.Ölmeden önce bir gün oğullarını yanına çağırmiş.Her birinin bir ağaçtan birer çubuk koparıp,getirmelerini istemiş.Hepsi döndükten sonra ellerindeki çubukları alıp,bir demet yaparak bağlamış.Bu demeti sırayla oğullarına vermiş.Bunu kimin kırabileceğini sormuş.Oğulları birer birer denemiş fakat hiç biri kıramamış.Sonra adam demeti ayırıp,çubukları birer birer verdiğinde,az bir kuvvetle kırmışlar.Bunun üzerine adam”birbirinizi sevip,birlik olursanız sizi kimse kıramaz.Hayatta hep güçlü ve başarılı olursunuz.

Aranıza anlaşmazlık girer de birbirinizden ayrılırsanız,her an kırılma tehlikesinde olursunuz.Eğer ailede,köyde,şehirde,ülkede ve dünyada birlik olursa ilerleme,refah ve başarı gerçekleşir” demiş.Güngör Hoca buna benzer birkaç örnek daha verdi.Köy halkı bu sefer hiç itiraz etmeden,ellerinden gelen yardımı yapacaklarına söz verdiler.

Güngör Hoca tekrar mimar Hamdi Bey’i çağırdı ve okul için alınan arsayı gösterdi.On iki sınıf ve bir toplantı salonu planı çizmesini rica etti.Bir kaç gün sonra Hamdi Bey planı getirince Güngör Hoca “geçen sefer hastane yapımında senin yardımın olmasaydı,ben yalnız başıma yapamazdım.Bu defa zaten gücüm ve sağlığım eskisi gibi değil.Bunun için ucuz malzeme alınmasını yine senden rica edeceğim.Ayrıca tanıdığın iyi bir ustabaşı tavsiye edersen ve Bilgi Ağacı Okulu için o zengin arkadaşlarına saygılarımı sunduğumu,cömert bağışlarını beklediğimizi iletirsen çok memnun olurum” dedi.

Hamdi Bey “hocam eğer okul hakkında bir bildiri yazar da kısaca eğitim ve öğretimin önemini vurgularsanız,daha fazla kişiye ulaşabilirim” dedi.

Güngör Hoca şöyle bir bildiri yazdı:”Şehirden uzak köylerimiz,her şeyden mahrum oldukları gibi,yaşamlarına ve duygularına aydınlık verecek okullardan da mahrumdurlar.Bu civardaki üç-dört köyün faydalanması için Bilgi Ağacı Okulu’nun yapılması kararlaştırılmıştır.Köy halkı arsayı temin etmiştir ancak binanın yapılması için yardım gerekmektedir.Bu tür hizmetler milletin,dolayısı ile memleketin kalkınmasına neden olacaktır.Bir okulun yapılması binlerce insanın cehalet karanlığından,bilgi aydınlığına kavuşmasını sağlayacaktır.

Bilgi Ağacı Okulu’nun yapılması,varlıklı vatandaşların cömertliğine bağlıdır...”

Bildirinin yayınlanmasından kısa bir süre sonra pek çok olumlu cevap geldi ve okul için açılan hesapta yüklüce para toplandı.Böylece köylerden ve şehirden gelen para okulun yapımını kolaylaştırdı.

Bilgi Ağacı İlk ve Ortaokulu’nun girişindeki metal ağaç,aynen hastanede olduğu gibi dallarda yardım edenlerin isimlerini taşıyor ve koruyordu.

-İkinci Bölümün Sonu-

-Üçüncü Bölüm-

ŞERİFE ÖĞRETMEN

Ben,Güngör Hoca’yı yedi-sekiz yaşımdayken tanımıştım.Kendisi,her hafta sonu ve tatillerde köye gelir,bütün çocukları toplayıp ders verirdi.Ayrıca büyüklere de birer saat okuma yazma eğitimi verirdi.Güngör Hoca bilgili,tertipli,sevgi dolu ve güler yüzlü bir bayandı.

Başkalarına yardım etmek için karşısına çıkan her fırsattan faydalanırdı.Bir kısım insanlarda bilgi,para,eşya gibi değerli kaynakların,diğer yoksun insanların hizmetine sunulmasında çok gayret sarfederdi.

Köyde ders verdiği çocuklara normal okul müfredatını uygular ve şehirde imtihana girerek,ilk okul diploması almalarını sağlamaya çalışırdı.İyi okuyan ve istekli olan çocukları orta okulu bitirmeleri için şehirde kendi evinde veya güvenilir,istekli yakınlarının yanında yerleştirip,orta okula gitmelerini sağlardı.Orta okulu bitirenleri de öğretmen okuluna veya diğer meslek okullarına yatılı olarak kaydettirirdi.Böylece köylerdeki pek çok çocuğu okutturup,meslek sahibi yapmıştı.

Hatırlıyorum da,on üç yaşımda orta okuldayken,yaz tatili için köye gitmiştim.Uzak akrabamız olan Ali Bey Amca ve Zehra Teyze,oğulları için beni istemeye geldiklerinde,ilk önce

annem ve babam pek istekli görünmemişlerdi.Özellikle annem kesinlikle karşı çıkarak,"bunlar daha çocuk,ikisi de okuyorlar" demişti.

Babam açıkça olmasa da olumlu cevaplar vermişti.Fakat annem sürekli "okuyacak,benim gibi cahil kalmayacak" demişti.

Ablam evlendiği zaman ona yeni elbiseler alındığı ve altınlar takıldığı için ben çok özenmişim.Bu nedenle bana da yeni elbiseler alınacak,altınlar takılacak diye seviniyordum.

Nihayet bir cumartesi akşamı söz kesmeye geleceklerini haber vermişlerdi.

Babam "onları yemeğe çağırırım" demişti.

O gün Güngör Hoca da köye gelip,ders verecekti.Annem "git Hoca Hanım"ı çağır.Akşama yemeğe gelmesini ve yatmaya kalmasını söyle" demişti.

Hoca Hanım' davet ettiğim zaman, "ne var akşam?" diye sormuştu.

-Ali Bey Amcalar söz kesmeye geliyorlar.

-Kime söz kesmeye geliyorlar?

-Beni Ahmet'e istiyorlar deyince,Hoca Hanım çok kızmıştı "bunlar akıllarını kaçırmış.Resmen delirmişler" demişti.

Ben tekrar "gelecek misiniz Hoca Hanım?" diye sorduğumda,"gelirim kızım" demişti.

Akşam hepsi gelmişti.Ahmet de vardı.Dışarıdan domates sepetini almaya gittiğimde,Ahmet de bir bahane ile dışarı çıkıp, "kız" demişti."Seviyor musun?" Cevap verememişim.O "ben seni seviyorum" diyerek elini omzuma koymuştu.Ben hemen domates sepetini alıp,içeriye girmiştim.Fakat o tek cümlecikten sonra,içime bir ateş düşmüş gibi hissetmiş ve ona daha önce hiç bir şey hissetmediğim halde,o andan itibaren anne ve babama olan sevgime benzeyen bir sevgi duymaya başlamışım.

Yemekten sonra Hoca Hanım,Ahmet'in annesi ve babası Zehra Teyze'ye ve Ali Bey Amca'ya bakarak "hepinize bir çift sözüm var.Ahmet henüz on beş,Şerife ise on üç yaşında.İkisi de daha çocuk.Onları okumaktan alıkoyuyorsunuz fakat evde ne yapacaklar" demişti.

Zehra Teyze "bizde kimse boş kalmaz.Düşünün ki,bir yabancı gelip tarlada çalışacağına,kendi evlatlarımız çalışsınlar" cevabını vermişti.

Hoca Hanım"siz işçi mi satın alıyorsunuz?Bırakın okusunlar da meslek sahibi olsunlar. Orta okulu bitirdikten sonra Ahmet'i bir meslek okuluna Şerife'yi de öğretmen okuluna yatılı olarak kaydettireceğim" demişti.

Güngör Hoca'nın bu sözlerinden sonra kimsenin sesi çıkmamıştı.

Biraz geçtikten sonra "çaylarınız soğuyor,bu revaniyi de bugün yaptım,buyrun" diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı.Hoca Hanım çayını içtikten sonra"bakınız kardeşlerim,sizleri sevmesem böyle konuşmam.İlmin değerini bilerseniz,bu yaşta bile gece gündüz öğrenmeye çalışırsınız.Sizin zamanınızda okula gitmek ve bilgi edinmek için ortamınız elverişli değilmiş.Şimdi çocuklarımız için bir fırsat varken,onları niye mahrum bırakalım.İlim,maldan çok daha değerlidir.Okuyup ellerine diploma alsalar,her zaman nereye giderlerse gitsinler,altın bilezik gibi değerlidir.Okumak ve bilgi edinmek fikirlere aydınlık verir,insanı kılavuzlar.Bilgi öyle bir zenginliktir ki,kimse onlardan çalamaz,her zaman yanlarındadır.Başkalarına ne kadar verirlerse versinler,hiç eksilmez.

Kendilerine saygı kazandırır,bildikleriyle başkalarına ışık tutarlar.Hayattaki bir çok kötülükten onları koruyacak,kendilerine güven ve şahsiyet sağlayacaktır.Bu benim size öğüdümdür" demişti.

Bu konuşma anneme cesaret vermiş ve dayanak olmuştu."Ben demedim mi,bunlar daha küçük.Ağızları süt kokuyor.Sizler istesenez de ben razı değilim" demişti.

Ali Bey Amca da onları haklı bulmuş ve "olur,şimdi söz keselim de,evlenmeleri meslek okullarını bitirdikten sonra olsun" demişti.

Hatırlıyorum da Güngör Hoca beni,eşim Ahmet'i ve köydeki bir çok kimseyi meslek sahibi yapmıştı.Tam atmış yıl gece gündüz çalışarak,memleket ve milletine hizmet eden Güngör Hoca yetmiş sekiz yaşında vefat etti.

Yaz,kış,soğuk,sıcak demeden her hafta minibüsle köye geldi.Çocuklara ve büyüklere ders verdi.Köyümüze hastane,okul yapılması ve çevre köylerimizle beraber kalkınmamız için gece gündüz çalıştı.Yaptığı hizmetler karşılıksız,samimi ve candan olduğu için sonuç verdi.Bu nedenle ben Şerife Öğretmen,Güngör Hoca'ya şükranlarımı sunmak için,yaptığı hizmetlerin hikayesini özetleyerek yazdım ve iki fotoğrafını çerçevelettim.Biri okula,biri de hastaneye asıldı.Fotoğrafların altına da: "Buranın kurucusu olan Sayın Güngör Hoca" diye yazdım.

-SON-

BEDİA TEYZE

Orta üçteyken Zeynep ile aynı okula, aynı sınıfa devam ediyorduk ve iyi arkadaştık. Ailece görüştüğümüz için de bazen beraber çalışmak üzere ben Zenepler'de veya Zeynep bizde kalıyordu.

Zeynepler üç kardeşlerdi. Ali, Zeynep ve Zerrin. Avukat olan babaları Bay Yavuz Aran ve anneleri Bayan Bedi Aran, ailece birbirlerine bağlı, buldukları çevrede herkesin yardımına koşan ve sevilen insanlardı.

Bir defasında sekiz günlük bir tatili de beraber ders çalışarak, eğlenip, gezerek geçirdik.

Zeynep'le aynı odada kalıyordum. Bir akşam yatmadan önce lavaboya dişlerimi fırçalamaya gitmiştim. Odaya döndüğüm zaman ıslanayım diye kardeşi Ali bir kap suyu kapının üstüne koymuş ve kapıyı aralık bırakmış. Kendisi de karşı odanın anahtar deliğinden bakıyor ve benim odaya girmemi bekliyormuş. Bu arada Yavuz Bey Amca'nın bizim odaya girdiğini görmüş. Engel olmak için bulunduğu odanın kapısını açıp, "Baba girmeyin" demeye kalmadan babası girmiş ve baştan aşağıya ıslanmış. Herkes gülmekten katıldı. Yavuz Bey Amca önce biraz kızdı fakat sonra o da şakaya vurdu ve gülmeye başladı. Bu tür şakaları seven ve yapmaktan zevk alan Ali hemen babasından özür diledi.

Bir Cuma günü Bedia Teyze'nin bir arkadaşının gününe gittik. Gittiğimiz ev bahçeliydi Bahçe temizdi ve özenle renk renk çiçekler ekilmişti. Evin bahçeye bakan geniş bir balkonu vardı. Balkon da tıpkı misafir odaları gibi güzel mobilyalarla döşeliydi. Misafirleri balkona davet ettiler. Bahçe ve evin döşemesinden, ev sahiplerinin ne kadar zengin ve zevkli insanlar oldukları belliydi.

Kalabalık bir kabul günüydü. Misafirler arasında İslami kıyafette (tesettür) uygun genç ve güzel bir kız vardı. Uzun elbisesi, çorabı, eldiveni ve baş örtüsü aynı renkteydi ve kendisine de çok yakışmıştı. Ona özel bir asalet veriyordu. Gerçek bir İslam kadını anlatıyordu. Kendisi hiç konuşmuyordu. Yanında oturan bayan onunla ilgilenmek için "kızım sen okula gidiyor musun?" diye sordu. "Üniversite ikiden ayrıldım ve Tanrı yolunda namazıma ve ibadetime kendimi adadım" diye cevap verdi.

Bedia Hanım Teyze "ibadet etmek; manasını anlamadan namaz kılmak veya anlamadan Kur'an okumak değildir. Gerçek ibadet insanlığa yardım ve hizmet etmenin yollarını aramaktır. Üniversiteyi bitirip, memleketimizde ihtiyaç duyulan bir doktor, öğretmen, hemşire veya ebe olarak mezun olursan ve insanlara hizmet edersen ibadeti esas o zaman yapmış olursun. Bak kızım, namazını kıl, orucunu tut, Kur'an-ı Kerim'i oku fakat aynı zamanda da bir meslek sahibi olup, insanlığa hizmet et. İşte o zaman ibadetin tamam olur" dedi ve devam etti. "Bizim ibadetimiz Tanrı'ya sevgimizden ileri geliyor. Tanrı'yı seviyorsak, kullarını da sevmeliyiz. Tanrı kullarını seviyorsak, onlara hizmet vermeliyiz ve yardımcı olmalıyız. Kimseye faydası dokunmayan insan, meyvesiz ağaca benzer.

Semavi Kitaplar, Tanrı Elçilerini "İlahi Güneşler" diye tanımlarlar. Bildiğin gibi her çeşit ürün ve meyve, güneşin ısı ve aydınlığıyla meydana gelip, insanlara faydalı olur. Fakat tarlayı ekmezsen güneşin ısı, aydınlığı olsa bile ürün vermez. Her türlü bağınazlıktan uzak ve dinin aydınlık gerçeği ile insanlığa hizmet veren biri olmaya çalışmalısın. Tıpkı iyi meyve veren bir ağaç gibi" dedi.

Öteki misafirlerin hoşuna gittiği için "ne güzel konuştunuz" dediler. Bayanlardan biri "ben ibadeti ancak namaz kılmak ve dua etmek sanıyordum. Halbuki mantıklı düşünürsek, insanlara hizmet vermek de bir ibadet şekli sayılır" dedi.

Bedia Teyze "İslam dinine yakışmayan hareketler görüyorum ve o zaman dayanamayıp, söylenmesi gerekeni söylüyorum. Geçen gün Üsküdar'dan eve dönerken otobüs bozuldu. Sürücü, yolcuları başka bir otobüsle devam etmeleri için bir durakta indirdi. Durakta İslami kıyafetleri olan bir genç, bir de orta yaşlı iki bayan vardı. İkisinin de elinde bir paket çekirdek, çekirdekleri yiyor ve kabuklarını yere atıyorlardı. Kabuklardan, yerin rengi görünmeyecek duruma gelmişti. Belli ki uzun süredir otobüs bekliyorlardı. Dayanamadım, yanımda duran genç hanıma "yavrumsun" dedim.!! İslami kıyafettesin fakat şu yaptığın şey İslama ve diğer bütün dinlere aykırıdır. Dinin ilk şartı iç ve dış temizliktir. Bu hadisi duymadınız mı? Temizlik imandandır. Sen kendi evinde çekirdek yerken kabuklarını yere mi atarsın? Bu şehir senin evin, bu memleket senin vatanındır. Onu temiz tutmak, düzenli ve temiz olmasını sağlamak hepimizin görevidir. Bakın ne hale getirmişsiniz. İnsanın davranışları ve huyları, içindeki duygularını yansıtan bir aynadır" dedim.

Ev sahibi Safiye Hanım “Bedia Abla'nın konuşmasına doyum olmaz.Mantıklı ve yerinde konuşmalarına bayılırım” dedi.

İkramda buldukları kurabiyelerin,böreklerin,pastaların hepsini evde yapmışlardı ve çok lezzetli idi.

Beş günlük tatilde Zeynep'le derslerimize iyice çalıştık ve o sene ortaokulu bitirdik.

-SON-

FEHİME'NİN ANISI

Biz dört kardeştik.Sırayla;ben Fehime 14,Hasan 12,Hüseyin 10 ve Fatoş 7 yaşlarındaydık.Maliyede çalışan babam Yüksel Eşitli ve postanede çalışan annem Fikriye Eşitli ile mutlu bir aileydik.Bulduğumuz yer iki dağ arasında,ortasından büyük bir nehrin geçtiği şirin bir şehirdi.Kışları çok soğuk oluyordu.Dağın yamacında bahçeli büyük bir evimiz,bahçede de çeşitli meyve ağaçlarımız vardı.Güneşin vurduğu tarafa domates,biber,patlıcan,fasulye,salatalık ve diğer sebzeleri ekiyorduk.Hepimiz her sene ilkbahardan sonbahara kadar evde olduğumuz zaman bahçede çalışıyorduk.Her hafta birimiz pazar yerinde sebzeleri satmakla görevliydik.Annem ile babam eğlenir gibi çalışmaktan zevk alıyorlardı.Bizi de bu oyundan zevk almaya alıştırmışlardı.Çalışırken arkadaş gibi bazı şarkıları koro halinde söylüyorduk.Hem evin içinde hem de dışarıdaki işleri beraber yapıyorduk.Hatta bazı komşularımız bize “Neşeli Aile” diye ad takmışlardı.

Her akşam yemekte o gün yaptığımız işleri konuşurduk.Zaman zaman babam ve annem,çalışmanın bize ve topluma olan faydalarından söz ederlerdi.Onlardan aldığımız bu dersler,çalışmanın kendimize ve çevremize ne denli yararlı olacağını düşünmemizi sağlardı.

Bir gün evde hep beraber otururken Fatoş “Hüseyin Abi” dedi.”Tanrı neden her şeyi yarattı?” Hüseyin “bilmem,yarattı işte” dedi.

Babam dolaptan pijamalarını alırken,Fatoş'un sorusunu duydu ve Hüseyin'in cevap veremeyeceğini anlamış olacak ki söze karıştı.Gidip Fatoş'un yanına oturdu.”Bak kızım” dedi.”Tanrı insanları sevdiği için insanları ve evreni yarattı.İçmemiz ve ekinleri sulamamız için suyu,ısıtması ve aydınlanması için de güneşi yarattı.

Güneş ve su olmazsa yaşam olmaz.Hayvanları,insanlara yardımcı ve faydalı olmaları,bitkileri ise bize enerji,oksijen ve gıda vermeleri için yarattı.Tüm bu varlıklar elbirliği ile insanoğlunun yaşamasını sağlamak üzere Tanrı tarafından yaratılmışlardır.Şimdi Tanrı'nın her şeyi neden yarattığını anladın mı?”

Bu sefer de Fatoş “peki babacığım,Tanrı bizi niye yarattı?” diye sordu.

Babam “bak yavrum,Tanrı O'nu tanımamız,O'nu ve yarattığı insanları sevmemiz,onlara hizmet etmemiz için bizi yarattı” dedi.

Fatoş “ama biz Tanrı'yı görmüyoruz ki.O'nu nasıl sevelim ve tanıyabilelim?” dedi.

Babam “kızım” dedi.”Bütün gelen peygamberler,yeryüzünde Tanrı elçileridir.Tanrı'nın varlığını temsil ederler.Bunlar Tanrı'yı tanıtmak ve insanlara doğru yolu göstermek için gelirler.Dolayısıyla gelen Tanrı elçisini tanımak,Tanrı'yı tanımak ve O'na itaat etmek demektir.

Tanrı tarafından bu elçiler,dönem dönem insanların Tanrı'ya olan inançlarını tazelemelerinin yanı sıra insanların adaletli ve mutlu yaşayabilmeleri için yeni sosyal kurallar getirirler.Bütün elçiler yüce ve tek Tanrı'nın mesajlarını yaymak için gelirler.Tıpkı okulun sınıfları veya bir kitabın değişik bölümleri gibidirler.Hepsi sevgiyi,birliği, dürüstlüğü ve özellikle Tanrı'yı tanımayı ve O'nun yolunda olmayı öğretirler” dedi.

Birkaç gün sonra annem ve babam seyahate gideceklerdi.Bunun üzerine bir akşam aile danışma toplantısı yapıldı.Onlar seyahattheyken,akrabalardan hangisinin bizimle kalacağı konusunda karar verilecekti.Biz dördümüz “kimseyi istemiyoruz,kendimizi idare edebiliriz” dedik.

Fakat annem,anneannemin ve babaannemin bizimle kalmasını istiyordu.Bizim ısrarla kabul etmeyişimiz sonunda bize güvenmiş olmalı ki,annem ve babam bizi tek başımıza bırakarak yolculuğa çıktılar.Biz dört kardeş işleri paylaştık.Her şey çok iyi gidiyordu.Bahçeden daha önce topladığımız ürünleri pazara götürdük.Akşam eve gelince,çok yorgun olduğumuz için erkenden yatmaya karar verdik.Her akşam yatmadan önce kardeşlerime bir masal veya tarih kitabından bir parça okuyordum.

Bir akşam daha masala başlar başlamaz bir tıkırtı sesi duyduk.Yavaş yavaş ses fazlalaşınca,acaba hırsız mı geldi diye düşündük.Fakat hiç birimiz dışarıya gidip bakmaya cesaret edemiyorduk.

Hepsi yanıma sokuldular.Yatak dar geldiği için yere bir yorgan serdik ve hepimiz onun üzerine yattık.Küçükler ortada,ben ve Hasan iki taraftaydık.Tıkırtı sesi bazen şiddetle 'tak' diye sanki bir kapıyı kıracaktı gibi,bazen de hafif geliyordu.Kardeşlerim geç vakte kadar uyumadılar.Ben de çok korkuyor ve kendimi sorumlu görüyordum.Ara sıra Fatoş "keşke anneyi çağırıydık" diye mırıldanıyordu.Bir iki saat sonra Hüseyin'le Fatoş uykuya daldılar.Hasan ile ben bir türlü uyuyamıyorduk.Ara sıra uyuklasak da "tak" sesiyle fırlayıp,korkudan titriyorduk.Böylece sabah oldu.Güneş her tarafa yayıldığı halde tıkırtı sesi hala devam ediyordu.Biz ise dışarı çıkmaya cesaret edemiyorduk.Nihayet korku ile odanın kapısını açtık.Parmak ucuyla yavaşça yürüyerek öbür odalara baktık.Hiçbir şey yoktu fakat tıkırtı sesi devam ediyordu.Hasan "zannediyorum bu ses mutfaktan geliyor" dedi.Bunun üzerine hepimiz mutfağa girdik.Bir de ne görelim,çöp tenekesi zıplayıp,oradan oraya yuvarlanıyordu.

Fatoş "sihirli çöp tenekesi.Bizim tenekemiz sihirli oldu.Bak kendi kendine nasıl zıplayıp oynuyor" dedi.Hasan "aptalca konuşma!"dedi.Bu arada hiç birimiz çöp tenekesine yaklaşmaya cesaret edemiyorduk.Nihayet Hasan süpürge ile çöp tenekesini iterek bahçeye attı.Şiddetle bahçeye düşen çöp tenekesinin kapağı açıldığında,komşunun kedisi dışarıya fırladı ve kaçtı.

Hasan "ben demedim mi bir şey yok korkmayın diye" dedi.O hafta sonu annem ve babam döndüler.Her tarafı temiz ve tertipli görünce babam "sana demedim mi merak etme diye.Çocuklar kendilerini idare edebilirler.Artık nereye gitsek gözümüz arkada kalmaz" dedi.Hasan kedi macerasını anlattıkça annem ve babam gülmekten kırıldılar.

Bu arada gelen mektupları babama verdim.Babam mektuplara bakarken birini göstererek,"bak bu mektup amcandan" dedi.Babamın amcası iki haftalığına bizde kalmaya geleceğini yazıyordu.

Annem "Hasan ve Hüseyin'in odalarını amcaya hazırlamalıyız" dedi.Hasan "niye kızların odasını hazırlamıyorsunuz?" diye itiraz etti

Annem "sizin odanız daha aydınlık ve gürültüden uzak,amcanın istirahat edebilmesi için daha iyi.Her zaman aklınızda bulunsun,misafir Tanrı'nın armağanıdır.Hiç bir şeyi ondan esirgememeli,evin en güzel yerinde oturmalı ve istirahat etmelidir.Son derece sevgi ve saygı ile karşılanmalıdır.Üstelik gelen,babanızın amcası ve dedenizin yerinde sayılır.Hepimizin onun iyi vakit geçirmesi ve rahat etmesi için çalışmalıyız" dedi.

Fatoş "babamın amcasına dede diyebilir miyiz?" diye sorunca annem "elbette çocuğum,daha iyi olur" dedi.Annem her gün işe giderken tekrar tekrar babamın amcasına karşı terbiyeli ve saygılı davranmamız için tembih ediyordu.Amcaya da "iş dönüşünde alışveriş yapacağım,yemeklerden sevdiğinizi ve sağlığınıza uygun olanı lütfen söyleyin" diye soruyordu.Amcam bizdeyken hep onun istediği yemekler yapılırdı.Annem,amcamızın iyi vakit geçirmesini ve rahat etmesini düşünüyor,bu konuda çok telaşlanıyordu.Babam,amcayla daha fazla ilgilenmek,onunla beraber olmak için iki haftalık izin aldı.Her gün amcayla gezmeye giderken,çocuklardan ikisini yanına alıyordu.Annem de izin almak istedi fakat olmadı.

Bir gün sıra bendeyken,amcayla beraber gezdikten sonra bir çay bahçesine gittik.Babam dört kişilik bir semaver istedi.Her birimize birer lahmacun ısmarladı.Dolaşmanın üzerine lahmacunlar çok lezzetli geldi.Babam birer tane daha ısmarladı fakat amca ikinciye istemediği için ona geleni de biz iki kardeş paylaştık.Çay içerken amca babama ikazda bulundu.

"Sen evde çok kılıbık bir adamsın.Erkek kısmı kazak olmalı" dedi.

Babam "benim kılıbık olduğumu da nereden çıkardın amcacığım?" diye sordu.

Amca "eve geldiğinde oturup kahvenin,yemeğinin önüne gelmesini beklemen gerekirken,sen ve erkek çocukların kalkıp,mutfakta karınla yemek yapıyor,bulaşık yıkıyorsun.Bu işler kadın işidir.Kadın kısmı,erkeğine ve evde olan erkeklere hizmet edecektir" dedi.

Çayından bir yudum aldıktan sonra şöyle devam etti."Anneni,kız kardeşlerini unuttun mu?Babana ve sizlere nasıl hizmet ediyorlardı.Sofraya bile oturmazlardı.Sofrada eksik olanları getirmek için kapının önünde durup beklerlerdi.Erkeklerine saygıları ve hizmetleri sonsuzdu.Şimdi sana bakıyorum da,karın sofraya oturmadan sen yemeğe bile başlamıyorsun.Doğrusu erkeğine böyle saygısız davrananlara kızıyorum.Bu davranış ve saygısızlıklar erkeğin haysiyet ve şerefini iki paralık eder.Bunları görünce sinirlerim bozuluyor" dedi.

Babam "amca,siz madalyonun bir tarafını görüyorsunuz.Öbür tarafına bakarsanız eminim ki fikriniz değişecektir.Benim eşim,benim gibi tahsil görmüş,benim gibi sabahtan akşama kadar

dışarıda çalışıp,evin bütçesine katkıda bulunuyor.Akşam eve geldiğimiz zaman hepimiz yorgun oluyoruz.Adalet ve insaf şunu icab ettiriyor ki ,dışarıda nasıl beraber çalışıyorsak,evde de beraber çalışmalıyız.Çocuklar küçükken eşim çalışmadığı için evin tüm işlerini ve çocukların bakımını üstlenmişti.Bir bardak su getirmeyi bile bana bırakmıyordu.Zaman artık değişti,erkek ve kadın eşit olarak dışarıda ve evin içinde beraber çalışıyorlar.Bunu her yerde ve her işte görüyoruz” dedi.

Amca “ben bunu hiçbir zaman kabul etmem.Eksik olan kadın nasıl erkekle eşit olabilir?Bu yeni icatları bırakın.Milletin hayatını yeni icatlarla bozmayın.Bizim eski usullerimiz,geleneklerimiz var.Kadın erkek eşitliği de ne demek oluyor Allah aşkına böyle şey olur mu?” dedi.

Babam sevgi ve saygı dolu yumuşak bir sesle “amcacığım yeni icatları bırakalım diyorsunuz.O zaman bütün yenilikleri elektrik,telefon,televizyon,araba ve kullandığımız yüzlerce yeni icadı bırakmalıyız.Hatırlıyorum da bir sefer otobüsle Ankara’ya giderken,ben şoförün arkasındaki koltukta oturuyordum.Sürücünün yanında oturan orta yaşlı bir adam,dışarıda tarlada çalışan bir traktörü işaret ederek “bırakın” dedi.”Her şey gavurun icadına kalmış,hayatımızı gavurlar yönetiyor.Eski gelenekler yok olmuş.Yazıklar olsun bize.”Otobüs şoförü bu sözler üzerine arabayı durdurdu ve adamı indirirken, “bu otobüste gavur icadı” dedi.Adamcağız her ne kadar yalvardıysa da otobüse alınmadı.Devir değişti.İnsanlar bu yeniliklere ve icatlara ihtiyaçları var.Medeniyet ve adaletin gereği budur.Kadın ve erkek fiziki olarak farklı olabilir fakat ikisi de tahsil görüyorsa ve terbiye alıyorsa eşittirler.Hangisi cahil kalırsa o farklı olur.Varlıklı ve tahsilli arkadaşımın biri kız,biri erkek iki çocuğu var.Bu adamcağız oğlunun okuması,adam olması için servetinin yarısını harcadı.Oğlunu özel okullarda okuttuğu gibi,eve de özel öğretmenler getirtti.Fakat çocuk zorla ortaokulu bitirebildi.Kızı ise devlet okullarında okudu.Babası onun okumasına önem vermediği halde,kız bu sene profesör oldu.Şimdi siz bu erkek çocuğu daha mı üstün görüyorsunuz?İnsafsızlıktır.Gerçekten adaletsizliktir.Tanrı katında insanların hepsi birdir.İster kadın olsun ister erkek olsun hepsi insandır.İnsanın,insaflı ve adaletli düşünmesi ve davranması en başta gelen özelliklerindedir” dedi.

Ben,annemin ve babamın düşüncelerini ve davranışlarını her zaman beğenir,gurur duyarım.Amcanın gideceği zaman annem onun çocuklarına,torunlarına birer hediye,amcaya da bir takım pijama aldı.Böylece,iki hafta bizde kalan amcayı yolcu ettik.

-SON-

İŞPORTACI İKİZLER

İkiz kardeş olan Arif ve İrfan Düzgün boy,yüz ve huyları ile birbirlerine öyle benziyordu ki anne ve babaları bile zor ayırt ediyorlardı.İkisi de çalışkan ve sınıf birincisiydiler.Terbiyeli oldukları için öğretmenler tarafından çok sevilirdi.Anneleri onlara aynı renk ve modelde kıyafetler giydirdi.Öğretmen şaşırmasın diye Arif A sınıfında,İrfan B sınıfında idi.Sınıfları ayrıydı fakat okula her zaman birlikte gidip geliyorlardı.

Sokağın köşesindeki seyyar satıcı Ömer Efendi,mevsimine göre meyve ve sebze sayardı.O sokakta manav olmadığı için halk sebze ve meyvelerini ondan alırdı.Sebzeleri taze,fiyatları hesaplıydı.Kendisi de güler yüzlü ve dürüst olduğu için müşterilerin güvenini kazanmıştı.Herkes tarafından sayılır ve sevilirdi.Geçenlere gülümser,onları saygıyla selamlardı.

Sene sonunda,okulların tatil olacağı gün Arif ve İrfan sabah erkenden karnelerini almak üzere okula gittiler.Sınıflarını pekiyi ile geçtikleri için sevinçle eve dönüyorlardı.Uzaktan,bir arabanın Ömer Efendi'nin sebze arabasına çarptığını,arabasının devrildiğini ve kendisinin de yere düştüğünü gördüler.

Arabayı güçlükle kaldırarak düzelttiler.Sebzeleri yerine dizip,naylonlarla üstlerini örttüler.Ömer Efendi çocukların ellerinden tutarak kalktı fakat yürüyemiyordu.Arif “bizim ev hemen şurada.Sizi bizim eve götürelim,annem yaralarınızı temizleyip,sarsın” dedi.

Ömer Efendi itiraz etmedi.Aralarına alarak,evlerine gittiler.Anneleri kapıyı açtığında beklemediği bir durumla karşılaşınca hemen ne olduğunu sordu.

Arif “Ömer Amca’ya araba çarptı.En yakın yer bizim ev olduğu için yaralarını temizleyip,sarmak üzere buraya getirdik” dedi.

Anneleri onları içeriye aldı.Ömer Efendi’yi bir divana yatırarak,kolonya ile yaralarını temizlediler.Temiz bantlarla sardılar.Anneleri daha sonra çay ve kurabiye ikram etti.Ömer Efendi teşekkür ederek “ben artık gideyim” dedi.

Fakat ayağa kalktığı zaman ağrıdan feryat edip,tekrar oturdu.”Galiba ayağım kırılmış” dedi.Anneleri o sırada mutfaktaydı.İrfan “anne galiba Ömer Amcam’ın ayağı kırılmış”dedi.Bunun üzerine anneleri Emine Hanım “oğlum,Ömer Efendi çayını içinceye kadar bir taksi çağır da onu hastaneye götürelim” dedi.Ömer Efendi “fakat hanımefendi,satış arabam sokakta kaldı.Meyveler,sebzeler bozular,bunları ne yapacağız?” diye sordu.

Arif “isterseniz,İrfan ile ben gidip onları satarız” dedi.Ömer Efendi,”bilmem ki evladım,yapabilir misiniz,anneniz izin verir mi?” dedi.

Emine Hanım “siz isterseniz tabi olur,çocuklar becerikli ve dürüsttüler.Onlara güvenebilirsiniz.Sattıklarının parasını da akşam size getirirler” dedi.Ömer Efendi “sebzeler ve meyvelerin fiyat etiketleri var.Onları üzerlerine koyarsınız.Naylon torbalar da var.Sattığınız şeyleri temiz kalmış olanlara koyarsınız.Meyveler ve sebzelerin çürük veya bozuk olanlarını ayırıp,bir torbaya koyarsınız.Onları evde kullanırız.Yavrum çok dikkat edin.Çürük ve bozuk mal satmayın” dedi.

Bu arada taksi geldi.Arif’in ağabeyi İhsan,annesiyile beraber Ömer Efendi’yi hastaneye götürdüler.

Röntgenden sonra ayağın bilekten kırılmış olduğunu anladılar.Doktor “en azından bir buçuk ay yere basmayacak.On beş gün yatakta yatması gerekiyor.Daha sonra ayağını yere basmadan,değneklerle kalkabilir” dedi.Ömer Efendi’yi evine götürdüler.İkizler de sokağın köşesinde sebze ve meyveleri satıyorlardı.Artık ikizler babaları gibi her sabah erkenden kalkıyorlar,Ömer Efendi’nin meyve ve sebzelerini satmaya gidiyorlardı.Akşam olunca da gidip Ömer Efendi’ye paralarını teslim ediyorlardı.On beş gün sonra Ömer Efendi işine döndü.

İkizler bu işi yaparken mutluluk duymuşlardı.Şimdi okullar tatildi ve onların başka işeri de yoktu.Evde boş kaldıkları için kendilerini faydasız birer insan gibi hissediyorlardı.Çalışmanın insanlara güç ve güven verdiğini anlamışlardı.

Arif “her gün işe giderken bir işimiz,bir amacımız olduğunu düşünüyorduk.Şimdi ise vaktimiz boş geçiyor” dedi.

İrfan “aklıma bir şey geldi” dedi.”Ömer Efendi’ye gidip,kendisinden rica edelim.Bize de bir araba alsın.Onun gibi sebze ve meyve satalım.”

İkisi de bu fikri çok beğendiler ve hemen Ömer Efendi’ye gittiler.Konuyu açtıkları zaman Ömer Efendi düşüncelerini takip edip,beğendiğini söyledi.”Anne ve babanızın izni olursa,söz veriyorum elimden gelen yardımı yapacağım” dedi.

Akşam yemekte konuyu anne ve babalarına açtılar ve izin istediler.Babaları “sizleri doktor,mühendis veya avukat olarak yetiştirip,okutmayı tasarlıyorum.Sizler işportacı mı olacaksınız?Hayır olmaz” diye itiraz edince,Arif “babacığım biz yalnızca okulun tatil olduğu zamanlarda çalışmayı düşünüyoruz” dedi.Babaları “hayır olmaz dedim.Bu iş kolay değil.Halden meyve ve sebzeleri almalı ve getirmeli.Benim bu işlerle uğraşacak vaktim yok” dedi.

İkizlerin ikisi birden “Ömer Amca bize yardım edecek baba.Söz verdi” dediler.

Bu arada anneleri söze karıştı.”Bence yaz tatilinde çocukların çalışması iyi fikir.Evde boş oturacaklarına çalışsınlar,deneyim kazansınlar” dedi.Ömer Efendi’yi,danışmak üzere ertesi gün yemeğe çağırdılar.Ömer Efendi “çocuklarınızla iftihar etmelisiniz.Gerçekten dürüst,becerikli,çalışkan ve sevgi dolu çocuklar.Bu işi becereceklerine inanıyorum” dedi.Ömer Efendi’yi çayından bir yudum aldıktan sonra “çalışmak çocuklara cesaret ve güven verir.Temiz,dürüst ve güler yüzle çalışmak ibadet gibidir” dedi.

Bu kez babaları “bence meyve,sebze bir risk işi.Satmazlarsa hepsi çürüyüp mahvolacak.Acaba kalıcı,kuru bir şeyler olamaz mı?” diye sordu.

Ömer Efendi “niye olmasın efendim.İsterseniz kadın,erkek çorapları,iğne,lastik gibi kalabilen şeyler de satabilirler.İşportacı arabalarından birine bakacağım ve toptancılarla konuşacağım.Siz merak etmeyin.Ben söz verdim,bütün işlerini yapacağım.Çocuklarınızın bana yaptığı yardım karşılığında ne yapsam da azdır” dedi.

Böylece ikizler işe başladılar.İlk kazandıkları para ile iki kutu kurabiye yaptırdılar.Birini Ömer Efendi’nin evine götürdüler.Ötekini de kendi evlerine götürüp,yemekten sonra çayla birlikte yediler ve başarılarını kutladılar.Babaları “her işi bilene danışmalı.Sizin başarınızda Ömer Efendi’nin payı çok.Bu hususta bilgisinden faydalandık” dedi.Artık çocuklar bütün tatillerini çalışarak geçiriyorlardı.Okul masraflarını çıkarttıkları gibi,bayramlarda ve aile bireylerinin yaş günlerinde onlara kendi paralarıyla hediyeler alıyorlardı.Çevrede “İŞPORTACI İKİZLER” diye tanındılar.Öğrenimlerini de sürdürdüler.

Üniversiteyi bitirip,iş hayatına başlayınca insanlarla ilişkilerinde başarılı,işini bilen tecrübeli iş adamları oldular.Çevrelerindeki insanlar çoğu zaman yeni işe başlamak isteyince onlara danışıp,tavsiyelerinden faydalanıyorlardı.

Sonunda iki kardeş "işportacı ikizler anonim şirketi" adında bir ortaklık kurdular ve zengin birer işadamaı oldular.

-SON-

Ş Ü K R A N K İ T A B I

1. Bölüm : Şükran Kitabı

2. Bölüm : Olaylardan Edindiğim Tecrübeler

-Birinci Bölüm-

Ş Ü K R A N K İ T A B I

Ahbap olan Ethem Ailesi ile Handan Ailesi birbirleri ile samimiydi ve sık sık görüşüyordu.İki ailenin de aynı yaşta ve lisede aynı sınıfta okuyan Süheyla ve Lamia isimli kızları vardı.

Bir akşam,iki aile Ethemler'in evinde buluşmuşlardı.Yemekten sonra kızları masayı toplayarak,Süheyla'nın odasına gittiler.Süheyla çay ve pasta getirmeye gidince Lamia da Süheyla'nın kitaplığına bakmaya başladı.Kitapları arasında,üstünde 'Şükran Kitabı' yazılı kalın bir defter gördü.Alıp incelemek istedi fakat özel olabileceğini düşünerek vazgeçti.İçeriğini merak ediyordu.Süheyla çay ve pastayla odaya dönünce kendisine sordu "kitaplığında Şükran Kitabı diye bir defter gördüm.Bu nedir?"

Süheyla "o,bana yapılan iyilik ve yardımları unutmamak için yazdığım defterim" dedi.Lamia "bunun faydası nedir?" diye sordu.Süheyla "bu bir çeşit kadirşinaslıktır.Bana yapılan iltifatları her zaman hatırlamak ve insanların iyiliklerini unutmamak için" dedi."Babamda da, buna benzer iki bölümlü bir defter var.Birinci kısmı tıpkı sana anlattığım gibi kendisine yapılan iyilikleri yazmak için tutuyor.İkincisini ise her biri enteresan bir hikaye gibi olan,ders aldığı ve tecrübe kazandığı olayları yazıyor.Ben bu ders aldığım konuları içeren ikinci bir defter tutmayı düşünüyorum" dedi.

Lamia "acaba senin Şükran Kitabı'nı görebilir miyim?" diye sorunca Süheyla "elbette,kitaplıktan al" dedi.Lamia Şükran Kitabı'nı aldı ve açtığı ilk sayfada Süheyla'nın dua gibi,Tanrı'ya olan şükranlığını dile getirdiği yazıyı gördü.Özeti şöyleydi; "Tanrım bana bağışladığın yaşam,sağlam vücut,sevgi dolu aile ve sonsuz nimetlerin için Sana şükranlarımı nasıl sunabilirim Tanrım Seni tanımaya ve Senin çizdiğin yolda olmaya çalışmamda beni başarılı kıl.Tanrım şükranlarımı davranış ve tutumumla Sana sunmak için beni kılavuzla ve bana güç ver..." diyordu.

Lamia,öbür sayfayı geçti.Orada da "annem ve babamın bana hakları çok.Onlara olan şükranlarımı ancak onları içten severek,itaat ederek ve ömrümün sonuna kadar hizmetlerinde olarak sunabiliyorum..." cümleleri yazılıydı.Üçüncü sayfada "devletimize karşı şükranlarımızı,devlete hizmetimizde sadık olmak,memleketin imarı ve ilerlemesi için devlete yardımcı olmak ve vergi gibi konularda dürüst davranmak için çalışarak sunmalıyız..." diye yazılıydı.

Lamia bir sonraki sayfayı açtı.Orada da şöyle yazıyordu;"kışın karın çok yağdığı soğuk bir gün durakta otobüs beklerken Osman Amca arabasıyla yanımda durdu.Beni arabaya alıp,eve getirdiği için kendisine her zaman minnettarım."

Orta üçüncü sınıfın bitirme sınavlarına gireceğim sırada kalemimi bulamıyordum.Fahriye kalemini bana verdiği için yardımını unutmayacağım." "Hasta olduğum zaman Muhsine Teyze'nin bana getirdiği çorba için,onu her zamanki gibi nazik davranışıyla hatırlıyorum..."

Lamia,diğer sayfalara da baktığında Süheyla'nın yaş günlerinde,bayramlarda ve diğer zamanlarda karşılaştığı iyilikleri unutmamak için isim ve tarihleriyle kaydettiğini gördü.Lamia "insanların iyiliklerini unutmamak için gerçekten güzel bir usul" dedi ve Süheyla'nın Şükran Kitabı'nı yerine koydu.Çay bardağını aldı ve bir yudum içtikten sonra "babanın teşekkür kitabında iki bölüm olduğunu söyledin.Acaba onu görebilir miyim?" diye sordu.

Süheyla ayağa kalktı."Çayın soğudu.Sen çayını içerken ben gidip babama sorayım.İzin verirse elbette görürsün"dedi.

Biraz sonra elinde kalın bir defterle geldi.ikinci bölümü açarak Lamia'ya verdi.

KADİRŞİNASLIK:

Zengin bir arkadaş,Adnan isminde bir çocuğu çırak olarak yanına aldı.Adnan patronunu çok sevdiği için onun istediği gibi davranıp,verilen her işi titizlikle,çok temiz ve dürüst olarak yapıyordu.Ahmet Bey de onu kendi çocuğu gibi severdi.Adnan büyüdü.Ahmet Bey onu evlendirdi,ev bark verdi.İhtiyacı olan her şeyi aldı.

Bir gün ben Ahmet Bey'in yazıhanesindeyken,Ahmet Bey Adnan'ı bir iş için dışarı gönderdi.Bu arada Ahmet Bey bana ikram etmek için bir kavun keserek,yarisını benim önüme koydu.Yarisını da kendisi yemeye başladı.Bu arada Adnan döndü.Ahmet Bey ikinci kavunu keserek,yarisını Adnan'a ikram etti.Adnan kavunu yemeye başladı.Bitirmek üzereyken Ahmet Bey ona kestiği kavunun öbür yarısını da yeniden bana uzattı.Ben "artık yemem,sağolun" dedim.Ahmet Bey bunun üzerine "o zaman ben yerim" deyip,kavundan bir parça ağzına koydu.Fakat koyduğu gibi geri çıkardı."Bu kavun acı.Adnan sen hiçbir şey söylemeden bu acı kavunu nasıl yedin?" diye sordu.

Adnan "efendim,hayatımda sizden o kadar iyilikler ve elinizden o kadar tatlı şeyler yedim ki,bu kavunun acısı onların yanında hiç kalır ve lafını etmeye bile değmez" diye cevap verdi.

Ahmet Bey bana bakarak "Adnan'ı,kadirşinaslığı ve dürüstlüğü için evladım gibi severim" dedi.

EMANET VE DÜRÜSTLÜK:

Semavi Kitaplar 'da emanet ve dürüstlük hakkında sayısız ayetler ve öğütler vardır.Özellikle insanların haklarının ödenmesi konusunda okuduğum bir Semavi Kitapta "sahibinin rızası olmadan herhangi birinin malına tecavüz edersen,(ister çalsın,ister kandırarak malına sahip olsun) bir afeti,bir belayı mal sahibinden uzaklaştırmış ve o belayı kendine almış bulunur...Çalan için yapılan kötülüğün cezası aynı değil,belki daha ağır olur..." diye buyuruyor.Bazı olaylara kendim tanık olmasaydım belki bu kadar önemsemezdim.

Bir arkadaş,uzun bir bayram tatilinde beni köyüne davet etti.İkinci gün "Çoban Şaban koyunlarını caddeden geçirirken kamyon altında kalmış ve ölmüş" dediler.Ben çok üzüldüm.Köy halkı "üzülmeyin efendim.Şaban Tanrı tarafından cezalandırılmıştır" dediler."Hasan Efendi'nin varlığı ve gelir kaynağı olan koyunlarını almıştı.Parasını bir ay zarfında ödeyeceğine söz verdiği halde bir buçuk sene oldu,ne koyunları geri veriyordu,ne de parasını.

Hasan Efendi zor durumda kaldığı için bu adam tarafından kandırılmıştı.Yoksa köyde herkes bu Şaban'ın ne mal olduğunu biliyordu.Allah günahlarını affetsin" dedi.

Tanık olduğum başka bir olay da:

Arkadaşın birinin,devlet dairesine bir işi düştü.İlgili memur beş dakikalık bir iş için on beş gün bu gün git, yarın gel diyerek işi yokuşa sürdü.Bir başka memur "bu kadar gidip geleceğine,bir çay parası ver de işin bitsin" diye arkadaşı uyardı.O da mecbur kalınca rüşveti verdi ve işi beş dakikada bitti.Duyduğuma göre bu memur her zaman rüşveti alıncaya kadar işleri uzatmış.Bir gün arkadaşı gördüm.Bana "biliyor musun,rüşveti alan o memurun evi yanmış.Çocuğu da yangında ölmüş" dedi.

Zulmün her çeşidi kötüdür ve nihayet zulmedene daha beteri olarak döner.

Başka bir olay da:

Akrabalardan biri zarif,güzel bir kızla evlendi.Evlendiği kıza cariyeye muamelesi yapardı.Kızı kimseyle görüştürmez,konuşurmazdı.Kız,pencereden dışarı baksa bile dayak yedi.Kadınlarla bile görüşmesine izin vermezdi.Zavallı kız,iki çocuk doğurdu,üçüncüyü doğururken de öldü.Bir müddet geçtikten sonra adam başka bir kızla evlendi.Kız iri yarı,adamın iki misli idi.Bu sefer adam ona itaat etmez,işlere müdahale edip,konuşursa,kadın onu dövüp,tuvalete kapatırdı.

DAVRANIŞ VE SÖZLER İNSANLARIN İÇLERİNDEKİNİN YANSIMASIDIR:

Çocuk bahçesinde oturuyordum.5-6 yaşlarında bir çocuk,yandaki sırada oturan annesine koşarak,"anneciğim,şu çocuk bana aptal,ahmak ve başka kötü şeyler söyledi" dedi.

Annesi "yavrum,o çocuk kendi içindeki kötü şeyleri gösterdi.Yoksa o söyledikleri kötü sözlerin seninle bir ilgisi yok.Sakın sen üzülüp,üstüne alınma.Bak çocuğum düşün ki,insanlar cam bir bardağa benzer.Süt dolu olan bardak bembeyaz sütü gösterir.Çamurlu su dolu bardak ise kirli

ve pis suyu gösterir.Onun için söylenen sözler insanların içinin dışı yansımasıdır.Sen böyle kötü sözleri ağzına alma ve insanlara kötü davranma” dedi.

İNSANLARIN ŞAHSİYETLERİ VE BİLGİLERİ,FİZİKLERİ VE GİYİMLERİYLE ÖLÇÜLEMEZ:

Bir devlet dairesinde işe başladım.Bu dairede her türlü konu başkanın”MM” şeklindeki imzası ile yazılı olarak bize geliyordu.Diğer arkadaşların da anlattığına göre başkanımız çok iyi bir yönetici ve yetenekli biriydi.Memurlar için bildiri veya mektup geldiğinde”MM”imzası varsa eğer ,gelen belli ki başkandı.Ben başkanı görmemiştim ve şahsen tanımıyordum.Bir sene sonra,daire ile ilgili bir seminere davet edildim.Seminerde daire başkanı “MM”ve iki kişi daha konuşacaktı.Yanımda oturan arkadaşına ”MM” geldiği zaman bana göstermesini söyledim.Biraz sonra kambur ve cüce denecek kadar kısa bir bayan içeri girdi.Herkes ayağa kalktı.Bayan,konuşma yapacağı masanın arkasına geçtiğinde,boyu o kadar kısaydı ki yalnızca kafası ve omuzları görünüyordu.Yanımdaki arkadaş ”işte,bu başkanımız”MM” dedi.Ben böyle büyük bir daireyi,bu kadar iyi bir şekilde yöneten insanın,bu cüssede biri olacağını düşünmemiştim.

Çok rüzgarlı bir gün,yaşlı bir adam sokakta yürürken şapkasını rüzgar uçurdu.Adamcağız şapkasının arkasından ne kadar koşsa da,rüzgar şapkayı daha uzaklara götürüyordu.Sonunda şapka okulun sokağına kadar uçtu.Orada duran üç erkek öğrenci adama bakarak gülüyorlardı.

Yaşlı adam “oğlum,şapkamı yakalayabilir misin?” diye sordu.Fakat çocuklar alay ederek,”moruk emir veriyor” diye kakhaha attılar.Onlardan daha uzakta olan İsmail ve İsmet adlı çocuklar koşular ve şapkayı alıp,mendilleriyle temizledikten sonra saygıyla yaşlı adama verdiler.Adamcağız teşekkür ederek,”Allah sizden razı olsun evladım,Tanrı sizleri korusun” diye dua etti.Bu arada okul müdürü ofisinin penceresinden olanları gördü.Çocuklar sınıflarına girmeden önce bahçede hepsini sıraya soktu ve bütün çocuklara ders olsun diye gördüklerinin hepsini anlattı.İsmail ve İsmet’i herkes alkışladı ve müdür hediyelerle onları mükafatlandırdı.O üç çocuğu da ceza olarak bir hafta her sabah saat 7’de müdürün ofisinin önünde olmalarını emretti.

Lamia Süheyla’nın babasının Şükran Kitabı ile öyle meşguldü ki,annesinin “haydi Lamia gidiyoruz” sesiyle irkildi.

Lamia Süheyla’ya “gerçekten ders alınacak olaylar bunlar.Gerisini de okumak istiyorum” deyince Süheyla “başka bir gün geldiğinizde hatırlat da, getirip gerisini birlikte okuyalım” dedi.

Lamia çantasını alıp,öbür odaya gitti.Annesi ve babasının hala oturduğunu görünce odaya geri dönüp “kitabın sonundaki şu fıkrayı okuyalım da öyle gideyim” dedi.

KİBİRLENMEK:

Vapurla Trabzon’a gidiyordum.Sakallı,elinde tespihi olan bir adam güvertede yürüyüş yapıyordu.Bu arada güverteden geçen vapur kaptanı,dönüp adama selam verdi.Adam kaptana sordu.”Dini bilgin var mı?Kur’an-ı biliyor musun?”Kaptan “yok” dedi.”Bilmiyorum.” ”O zaman ömrünün yarısı kayboldu” dedi yaşlı adam.Akşam üzeri bir fırtına,bir dalga neredeyse vapuru batıracaktı.Kaptan moral vermek için vapurda bir gezi yaptı.Sakallı adam rengi solmuş,içi bulanmış ve halsiz bir şekilde koltukta uzanmıştı.

Kaptan “nasılsın amca” diye sordu.

Sakallı adam “çok fenayım,biraz da korkuyorum” diye cevap verdi.

Kaptan “pekiyi,yüzme biliyor musun?” deyince

Sakallı adam “hayır bilmiyorum” deyince

Kaptan tebessüm ederek “o halde ömrünün hepsi gitti” dedi.

-SON-

A N A S I N I N K U Z U S U

İstanbul’da yaşayan büyük tüccarlardan biri de İbrahim Bey idi.Kendisi köyde büyüdü.Çocukluğunu tarlada çalışarak,inekleri,koyunları otlatarak ve odun keserek geçirdiği için becerikli ve güçlü biriydi.Genç yaşta İstanbul’a geldi ve bir tüccarın yanında çıraklık yaptı.İlk gün patronu onu çağırarak “bak oğlum” dedi.”Sen İstanbul’u ve orada yaşayan insanları bilmiyorsun.Burada insanı çabucak kandırırlar.Sağlam,dürüst ve şerefli bir yaşam istiyorsan gözünü dört açacaksın.Burada insan farkında olmadan uyuşturucu ve alkol müptelası olur.Bunun

için çalışırken ve arkadaş edinirken çok dikkat edeceksin.İçki içen ve uyuşturucu kullananlardan uzak duracaksın.Bir atasözü vardır “alkol kötülüklerin anasıdır” diye.Uyuşturucu maddeler alkolden beterdir.Şerefli ve başarılı olmayı tasarlıyorsan bunlardan uzak duracaksın.Sana tavsiyem sigara ve biraya bile yaklaşma” dedi.

İbrahim Bey iki sene çıraklık yaptıktan sonra serbest çalışmayı düşündü.Bir müddet limon satıp,ayakkabı boyamakla geçti.Yavaş yavaş para biriktirerek halden mal alıp,pazarın kurulduğu değişik semtlerde satmaya başladı.Bütün düşüncesi,para biriktirip büyük ticari işlere girişebilmektir.

Bir kaç sene böyle devam ettikten sonra zengin birinin oğluyula bir şirket kurdular.Ortağının babasının önderliği ve önerileriyle işleri ilerledi ve büyük şirketler arasına girdi.

İbrahim Bey ortağının tanıdığı bir arkadaşının kızı ile evlendi.Mutlu bir yaşamları vardı.Ancak ikisi de çocuk sahibi olmak istedikleri halde,bir kaç sene çocukları olmadı.Nihayet altı sene sonra,Tanrı onlara bir erkek çocuk verdi.İsmi Kerem koydular.Bu çocuk bütün ailenin sevgilisi oldu.Annesi üzerine titrer ve onu her şeyden sakınırdı.

Kerem çok nazik ve narin bir çocuk olarak büyüdü.On iki yaşına geldiği halde daha sokağın başındaki bakkaldan bir ekmek alamıyordu.İbrahim Bey bu durumdan çok tedirgin oluyordu.

Kendisinin,bu yaşta ne işler becerdiğini düşünüyordu.Köyde oturan ağabeyi ile konuşarak Kerem'in üç aylık yaz tatilinde,köye gitmesini planladı.

Bir gün İbrahim Bey hanımına “bak Nazife,bu çocuk büsbütün beceriksiz ve hantal bir adam olacak.Her zaman biz onun arkasında değiliz.Düşündüm de onu yaz tatilinde onu köye,büyük amcasının yanına gönderelim.Köy yaşamı ve köydeki işler ona fiziki beceri ve tecrübe kazandırır.Ben kendimden biliyorum,iki yaz tatilini köyde geçirirse güç ve güven bulur” dedi.

Nazife Hanım birdenbire “olmaz efendim” dedi.”Orada doğru dürüst yemek,yatak ve diğer imkanlar yoktur.Çocuk perişan olur.Senin gönlün nasıl razı oluyor da,bu narin çocuğu bilmediğin kimseler arasına ve alışmadığı bir yere gönderiyorsun” dedi.

İbrahim Bey “Ben onun yaşındayken babamla beraber her insan her sabah erkenden kalkar,tarlamıza gider,çapa yapardık.Yalnız başıma şehre gidip alışveriş yapardım.Kerem sokağın köşesindeki bakkaldan bir kibrit alamıyor.Bu çocuk nasıl adam olacak,hayatını nasıl idare edecek.Orası yabancı yer değil,üstelik amcası onu çok seviyor.Kerem için de iyi bir değişiklik olur.Çeşitli insanları tanır,herkesin zengin olmadığını öğrenir.Bu çocuk hep bollukta büyüdü,her istediği yerine getirildi.Daha mütevazı insanları görmeli,onlarla haşır neşir olmalı.Amcası ona bizden daha iyi bakacak ve daha iyi terbiye verecektir.Ağabeyime güvenmesem,Kerem'i gönderir miyim?Böyle bir fırsat herkesin eline geçmez” dedi.Nazife Hanım “bir şartla kabul ederim.Ben de onunla gideceğim.İki hafta kalacağım ve rahatsa onu bırakacağım” dedi.İbrahim Bey “hayır,hiç birimiz gitmeyeceğiz.İyi,kötü ne ise üç ay orada kalacak.Sen de bir seyahate çık veya yazlığa git.Benim kararım kesin ve oğlumuzun iyiliği için” dedi.

Böylece Kerem köye gönderildi.İlk iki hafta ona çok zor geldi.Köy çocukları onun davranışlarıyla,elbiseleriyle,kimseyle konuşmamasıyla ve hiçbir oyuna katılmamasıyla alay edip,'anasının kuzusu' diye takıldılar.

Bir gün çocuklardan biri,bir yavru kurbağayı onun ayakkabısının içine soktuğu zaman ayağına yumuşak bir şeyin değdiğini hissetti.Ayakkabısını alıp,ters tutarak sallanmak istediği anda kurbağa dışarıya fırladı.Kerem korkudan ayakkabısını attı ve kaçmaya başladı.Çocuklar saklandıkları yerden çıkarak,katıla katıla güldüler.Bu olaydan sonra Kerem iki gün yemek yiyemedi.Her ne kadar eve dönmeyi istedi ve yalvardıysa da amcası “olmaz,iyi-kötü bu yaz bizde kalacaksın.Babana söz verdim,beraber tarlada çalışacağız.Bir daha eve gideyim sözü duymayayım” dedi.

Ertesi gün amcası ona bir balık avlama kamışı verdi ve “haydi,beraber göle gidelim de balık turalım”dedi.Kerem balık avlama işini beğendi.Artık her akşam tarladan geldikleri zaman göle gidip,balık tutuyorlardı.Bir gün de amcası tarlada ona traktör sürmesini öğretti.

Traktör sürmeyi çok sevdi ve zaman zaman amcasının izniyle tarlada traktör sürüyordu.Böylece köy hayatına alıştı.Sabahları erken kalkıyor,bazen amcasının oğlu ile inekleri sağmaya gidiyordu.Artık şehre dönmeye pek istekli görünmüyordu.Gitmesine yakın bir gün amcasına “amca,gelecek yaz tatiline tekrar gelebilir miyim?” diye sordu.Amcası “elbette,her zaman gelebilirsin” diyerek ilave etti.”Zaten buradaki malların üçte biri babana aittir” dedi.Okullar açılıncaya kadar Kerem köyde kaldı.Babası onu almaya geleceği zaman,amcasının oğlu ile her biri bir ata bindiler ve babasını karşılamaya gittiler.Annesi ve babası onu at üzerinde görünce çok sevindiler.Kerem,büsbütün değişik bir delikanlı olarak şehre döndü.Artık hiç boş durmuyordu.Çoğunlukla evin alışverişini yapıyor,evde herhangi bir iş olsa yardımcı oluyor,bazen

de babasının yazıhanesine gidip,ona yardım ediyordu.Sonraki iki sene yaz tatilinde yine köye gitti.Az çok tarla ve ziraat işlerini de öğrendi.

Bir yaz tatilinde de babasının tanıdığı bir tamircinin yanında çalıştı.Genellikle eve geldiğinde üstü başı yağ ve pas içinde oluyordu.

Kerem üniversiteyi bitirince,hayat tecrübesi ve becerileri çok olduğu için çabucak iş buldu ve iş hayatında başarılı oldu.

Böylece İbrahim Bey'in "çocuklukta zorluk çekmeyen,deneyim ve emek vermeyen insanlar erginlik çağında zorluklarla karşılaşır" tezi doğru çıktı.

- SON -

OKULDA YABANCI ÖĞRENCİ

İhsan ilkokul dördüncü sınıfta iken, Tom isminde yabancı bir öğrenci okula geldi. Bir gün çocuklar yeni gelen öğrencinin etrafında toplandılar. Beşinci sınıf öğrencilerinden üç kişi Tom'un etrafını sardı ve alay etmeye başladı. Biri parmağını Tom'un yüzüne sürünce öteki "elin kararı, git yıka" dedi. Sonra onu hırpalamaya ve birbirlerine itmeye başladılar. "Zenci gavur" diyen de oldu.

Tom, kendini kurtarmaya ve kaçmaya çalışıyordu. Birisi "eğleniyoruz, sen de eğlen, niye kaçmak istiyorsun?" dedi.

Tam bu sırada İhsan okulun bahçe kapısından içeri girdi. Bahçenin köşesindeki kalabalığı fark edince, ne olduğunu anlamak için o tarafa koştu. Tom'a yapılanları görünce, uzaklaştırmak istedi.

Kendisinden daha büyük olan çocuklardan biri, İhsan'ı iterek, "sana ne oluyor, niye karışyorsun?" dedi. İhsan tekrar Tom'u elinden tutarak, onu uzaklaştırmaya çalıştı. Aynı çocuklar iki taraftan Tom'a saldırdılar. Tom, İhsan'ı kenara çekip, onlardan ayırmayı istedi fakat bu sefer durum gerçek bir çatışmaya döndü. Diğer çocuklar da kavgaya karıştılar. Tom'u rahatsız eden o üç çocuk İhsan'ı yere yatırıp, tekmelerken "sen o gavur zenciye bizden daha mı üstün tutuyorsun?" diye hırsıyla dövmeye başladılar.

Müdür muavini balkondan çocukların kavgalarını gördü. Hemen bahçeye indi. Çocukları ayırdı. Kavgaya karışanları odasına götürdü. İhsan'ın burnundan kan akıyordu. Yüzünü temizleyip, burnunun kanını dindirmek için onu yatırdılar.

Müdür muavini çocuklara, kavgayı kimin ve neden çıkardığını sorduğunda, Tom'u çekiştiren büyük çocuklar kabahati İhsan'ın üzerine yüklediler. "Biz Tom ile konuşurken, İhsan gelip bize saldırdı" dediler.

Tom "öğretmenim, bunlar yalan söylüyorlar. Kavgaya ilk bunlar başladılar" dedi.

Müdür muavini "neden saldırdılar" diye sorunca Tom "benimle alay ederek, pis zenci, gavur dediler. Sonra beni iterek, tartaklamaya başladılar. İhsan da beni kurtarmaya çalışırken dövmeye başladılar" diye olanları anlattı. Müdür muavini kavgayı izleyen çocuklara sorduğunda, onlar da "Tom doğru söylüyor efendim" dediler.

Beşinci sınıftaki o üç öğrenciye bir hafta süre ile, akşam okul paydosundan sonra kendi sınıflarını ve bahçeyi temizleme cezası verildi.

Bütün öğrenciler sınıfa girmek için bahçede dizildikleri zaman Müdür muavini "saat on otuzda herkes büyük salonda bulunsun. Bugünkü olaylar hakkında konuşacağım" dedi.

Saat on otuzda öğrenciler ve öğretmenlerin hepsi büyük salonda toplandılar. Müdür muavini kürsüye geçti ve konuşmaya başladı. "Bugünkü olay beni ve Müdür Bey'i çok üzdü. Zira anlaşılıyor ki aranızda kendilerine benzemeyenleri sevmeyenler ve insanlara renkleri, milliyetleri, ırkları ve dış görünüşleri nedeniyle kötü davranabileceklerini zannedenler var.

Unutmamalıyız ki, dış görünüşümüz, yaşadığımız ülke, dinimiz ve dilimiz ne olursa olsun tüm insanlar kardeşlerdir. Biz, münevver bir milletiz. Dolayısı ile tüm insanlara sevgi ve saygı ile davranmalıyız. Bağnazlık, kişinin cehaletinin ve ilikelliğinin bir sonucudur. Bugün, bağnazlıktan meydana gelen bu olay hakkında sizlere ve öğrencilere birkaç söz söylemem gerekiyor. Bağnazlık nedir ve neden kaynaklanır? Bağnazlığın nedeni bencillik ve cehalettir. Bir anlamda kendini, kendi milletini, kendi dinini ve kendi ırkını diğer insanlardan üstün tutmaktır. Halbuki, araştırmadan ve gerçeği bilmeden, insan başkasının aleyhinde söz söylememelidir. Bugün, dünyanın durumu değişmiş ve ilerlemiştir. Her şeyde olduğu gibi ilimde ve dinde de araştırmadan, gerçeği bulmadan karar verilmemelidir.

Kendi ırkını veya dinini üstün tutmanın bir nedeni de;insana çocukluğundan itibaren verilen bilgiler yani bir tür aşılımadır.Yoksa yeni doğan bir bebek kim üstün,kim değil zaten bilmez.O çocuk bir müslümanın evinde büyürse Müslüman,bir yahudinin evinde büyürse yahudi olur.Öyleyse,cahil insanları yönlendiren,bazı konularda farklı ve ayrıcalıklı olduğunu düşünmesine neden olan ailesi,çevresinin etkisi ve telkindir.

Bakın dünyada bu kadar savaşın ve savaşlarda dökülen kanların,harap olan şehir ve ülkelerin nedeni hep bağnazlıktır.

Uygar,mantıklı ve hakikati araştıran ve aklını kullanan her insan,başkalarının telkiniyle davranmaz.Zaten mantıklı insan,bütün insanları Hz. Adem'in ailesinden sayarak,ayrı tutmaz.

Türkler,dünyada misafirperverlikleriyle ün yapan bir millettir.Bu demek oluyor ki,misafir kim olursa olsun onu sevmeli ve yardımcı olmalıyız.

Tom'un babası bizim memleketi hizmet etmek ve bize yardımcı olmak için geldi.Onlar,bizim misafirimizdir ve misafire de güzel davranmak gerekir.

Tanrı,insanları şekil olarak değişik yaratmıştır.Tıpkı bir bahçıvanın,bahçesine değişik renkli çiçekler ekmesi gibi.Bu çiçeklerin her biri rengiyle,kokusuyla bahçeye ayrı bir güzellik katar.Hepsi çiçek ailesindedir.Sadece renkleri ve kokuları ayrıdır.Aynı şekilde,Tanrı insanları da şekil ve renk olarak değişik yaratmıştır.Hepsi insandır ve hiçbiri ötekenden üstün değildir.

Bir daha hangi öğrenciden böyle insanlığa yakışmayan bir terbiyesizlik görürsem,okuldan uzaklaştıracağım" dedi.

O gün İhsan, Tom ile beraber okuldan çıktı.Eve giderken "Tom,sen Türkçe'yi çok güzel ve düzgün konuşuyorsun.Nereden öğrendin? diye sordu.Tom "biz dört sene evvel İzmir'e geldik.Okula İzmir'de başladım.Şimdi babam buraya tayin oldu" dedi.

Evlerinin önünden geçerken İhsan, Tom'a evlerini gösterdi.

Tom evine gidince annesi "yeni okulu sevdin mi oğlum?Arkadaş edindin mi?" dedi.Bunun üzerine Tom çocukların yaptıklarını,çıkan olayları ve İhsan'ın yardımlarını anlattı.Annesi "keşke evlerini bilseydik de gidip İhsan'a teşekkür etseydik" dedi.Tom "ben biliyorum" deyince, ikisi beraber İhsan'ın evine gittiler.

İhsan kapıyı açtıktan sonra annesini çağırarak,"anne, yeni arkadaşım annesiyle geldi" dedi.İhsan'ın annesi Saliha Hanım hemen geldi ve onları içeriye aldı.Tom'un annesi kendini tanıttı "ismim Helen Martin" dedi.İhsan'ın annesi de "benim adım da Saliha Tarımcı" dedi.

Helen "sizi rahatsız etmek istemiyorum.Ancak bugün okulda geçen olaylar ve İhsan'ın Tom'a gösterdiği ilgi ve arkadaşlıktan dolayı teşekkür etmeye geldim.Buraya yeni geldiğimiz için henüz kimseyi tanımıyoruz.Tom'un arkadaşı da yok.İzin verirseniz İhsan ile arkadaş olsunlar" dedi.

Saliha Hanım "elbette" dedi."Siz de istediğiniz zaman gelebilirsiniz."

Sonra Saliha Hanı yerinden kalkıp,"çay mı,kahve mi arzu edersiniz?" diye sordu.

Helen "ben Türk kahvesini çok seviyorum" dedi.

Saliha Hanım kahveyi ikram ederken tekrar "her zaman buyurabilirsiniz.Yardım isterseniz,size yardımcı olabilirim.Sıkılırsanız,kendiniz veya eşiniz ile de gelebilirsiniz.Biz ahablığı severiz.Çevremiz genişdir ve ahablarımız çoktur" dedi.

Helen "doğrusu,alışverişe yalnız gitmeyi sevmiyorum ve zorluk çekiyorum" dedi.

Saliha Hanım "ne zaman isterseniz beraber gideriz" diye yanıtladı.

Helen kapıdan çıkarken tekrar İhsan'ın gösterdiği yakınlık ve yardımdan dolayı teşekkür etti."Oğlunuzla iftihar etmelisiniz.Sizinle tanıştığım için de gerçekten sevinçliyim.Yakında,eşimle sizi görmeye geleceğiz" dedi.

Böylece iki aile ahab olup,haftada en az iki defa beraber olmaya başladılar.Helen alışverişe gideceği zaman Saliha Hanım'a rica ediyor ve beraber gidiyorlardı.Tom ve İhsan her gün beraber okula gidip geliyorlar, öğleden sonra beraber ders çalıştıktan sonra da oynuyorlardı.

Bir akşam yemek yerken İhsan'ın babası Ahmet Tarımcı "biz bu ahablarımızdan İngilizceyi öğrenmeliyiz.Özellikle İhsan İngilizceyi öğrenmek için çok çalışmalı.Yaşı küçük olduğu için şimdi öğrendiğini unutmaz.Bu fırsattır,bundan faydalanmalıyız.Nasıl olsa haftada iki-üç sefer beraber oluyoruz" dedi.

Ertesi gün Helen ve Saliha Hanım alışverişe giderken,Saliha Hanım kocasının İngilizce öğrenmeleri hakkındaki önerisini söyledi.Helen memnuniyetle kabul ederek,"bizimle olan ahablığınızdan çok memnunuz.Arkadaş olarak bizim için çok değerlisiniz.Yaptığınız bunca iyiliğe karşı,sizlere İngilizceyi öğretebilirim gerçekten çok mutlu olacağım" dedi.

Tarımcı Ailesi haftada iki gün İngilizce dersi almaya başladılar.İhsan,annesi ve babası bir buçuk sene içinde İngilizceyi öğrendiler.İhsan ortaokula başladığı zaman İngilizceyi bildiği için,ikinci lisan olarak Almancayı seçti.

- SON -

HOCANIN KARİKATÜRÜ

Atilla üstün zekalı bir öğrenci idi.Ancak zekasını haylazlıkta ve yaramazlıkta kullanıyordu.İlkokuldayken annesi ve babası onunla her gün ders çalıştıkları halde ikmale kalıyordu.

Ortaokulda ise ara sıra okuldan kaçırıyordu.Sınıfta yaptığı muzurluklarla çocukların dikkatini dağıtıyor ve huzursuz ediyordu.Bu nedenle de hocasından sık sık azar işitip,kapının yanında cezaya kalıyordu.Yaptığı yaramazlıklardan biri de,hoca tahtada yazı yazarken çocuklara leblebi atmak ve taklit yapmaktı.Hatta bir gün hocanın sandalyesine raptiye bile koydu.Yılmaz Hoca oturur oturmaz yarım metre yerinden fırladı.Kimin işi olduğunu bildiği için doğru Atilla'nın yanına gidip,iki tokat attı.Elinden tutarak,doğru müdürün odasına götürdü."Ben bu öğrenci varken sınıfta öğretmenlik yapmam.Ya ben o sınıfta kalacağım ya da bu terbiyesiz öğrenci" dedi.Müdür,Atilla'nın yaramazlıklarını bildiği için hocaya hak vererek "artık babasını çağıracağım ve Atilla'nın bizim okula devam edemeyeceğini söyleyeceğim" dedi.Atilla bu sözleri duyunca ağlamaya başladı."Lütfen babama söylemeyin.Beni öldürür.Bir daha yapmam,söz veriyorum" dedi.

Müdür "bu kaçınıcı söz vermek?Senin sözünün itibarı ve değeri kalmadı artık.Hoca seni sınıfa kabul etmiyorsa,ben nasıl kabul edebilirim?Yılmaz Hoca'nın kanaat getirmesi ve seni kabul etmesi gerekiyor" dedi.Atilla,Yılmaz Hoca'nın ayaklarına kapanarak,bir daha yapmayacağına dair söz verdi.Bunun üzerine Yılmaz Hoca "ben böyle terbiyesizliklere dayanamam.Bir daha bu tür bir davranışını görürsem ya sen bu okuldan atılacaksın ya da ben ayrılacağım" dedi.

Atilla bir hafta,on gün diğer öğrenciler gibi sınıfta sakin oturdu.

Bir gün teneffüs sonunda Atilla,Yılmaz Hoca'nın tuvalete girdiğini gördü.Usulca Tuvaletin kapısını arkadan bağladı.Bu arada öğrenciler sınıflarına girdiler.Bahçede de kimse kalmadı.

Hoca Tuvaletten çıkmak istediğinde her ne kadar kapıyı zorladıysa da açamadı.Tuvalet bahçenin köşesinde olduğu için kimse sesini duymuyordu.Yılmaz Hoca sinirlenmiş,kan beynine fırlamıştı.Atilla'nın işi olduğunu biliyordu.Bahçeden biri geçinceye kadar yarım saat oldu.Çıktığı zaman sinirden bağıırıyordu.Direkt müdürün odasına gitti."Bu sefer" dedi."Ben bu okulda kalmayacağım."

Atilla'yı müdürün odasına götürdüler.Babasını da çağırıp,durumu anlattılar.Müdür "bir daha Atilla bu okula gelmeyecek" dedi.

Babası,müdürün ve Yılmaz Hoca'nın şikayetlerini dinledikten sonra "ben bu çocukla ne yapacağımı şaşırırdım.Siz bana akıl verin.Nereye gittiyse aynı tas,aynı hamam.Evde de nasıl davranacağımızı,ne yapacağımızı şaşırırdık.Dayak yemediği gün yok.Şimdi sizden rica ediyorum.Hiç olmazsa bu sene buraya devam etsin.Seneye başka okula kaydettiririm.Okulu şimdi değiştirirse,bir sene kaybetme ihtimali var.Zaten iyi okuyan bir çocuk değil,büsbütün sersemleşir" dedi.

Müdür "burada da kalırsa bütün sınıfın ve hocanın dikkatini dağıtıp,ders yapmalarına mani olur" diye cevap verdi.Bunun üzerine babası "bu defa bir baba olarak söz veriyorum.Terbiyeli,uslu ve saygılı olacaktır" dedi.

Bu olaydan sonra Yılmaz Hoca birçok kez başka okula tayinini istediye de kabul olunmadı.Bu sefer yaşlılığı ve hastalığı bahane ederek,emekliliğini istedi.

Bir ay zarfında emekliye ayrıldı.Ayrılacağı gün yerine tayin olunan Şevket Hocayı öğrencilere tanıtmayı istedi.

Şevket Hoca sınıfa yaklaşırken kapının arkasında Atilla'nın durduğunu gördü.İsmini ve neden orada olduğunu sordu.

Atilla "adım Atilla.Hoca beni sınıftan attı" dedi.Şevket Hoca elinden tutarak "haydi sınıfa girelim" dedi.İçeriye girince "hocam,izin verirseniz bu öğrenci sınıfa girip,yerinde otursun" dedi.Yılmaz Hoca "artık bu sınıf sizin.Bu öğrenciler sizin emrinizdeler.Nasıl arzu ederseniz öyle olmalı" diye cevap verdi.

Şevket Hoca'nın kocaman,sivri ve eğri bir burnu vardı.Yüzü de boyu gibi uzundu.Gözleri şaşı,yüzünde de çiçekbozuğu vardı.Gerçekten çok komik ve çirkin görünüşlüydü.

Bir gün Şevket Hoca tahtaya yazdığı konuyu anlatmak için aniden kafasını çevirdi. Atilla'nın gözlerini şaşkınlıkla yaptırdığını, burnunu da uzun görünmesi için pembe bir kağıt parçası sardığını gördü. Çocukların hepsi gülüyordu. Şevket Hoca da hiç aldırmandan duruma gülmeye başladı. Bazı öğrenciler, sınıfı eğlendirmek ve güldürmek için Atilla'nın eline iyi bir koz geçtiğini düşündüler. Fakat birkaç gün geçtikten sonra durum değişti.

Bir gün Atilla, Şevket Hoca'nın çok çirkin bir karikatürünü tahtaya çizdi. Hoca sınıfa girip de kendi karikatürünü görünce, katıla katıla güldü. Bunun Atilla'nın muzip işi olduğunu anladı fakat ona karşı hiçbir terslik göstermedi. Bilakis çok eğlendiğini belirtti. Dersin sonunda "iyi resim çizebilenler bu akşam benim resmimi yada karikatürümü çizsinler. Bu bir yarışma olacak. Yarın, kimin çizdiği resim daha güzelse ve bana benziyorsa ona bir ödül verilecek" dedi.

Ertesi gün on-on iki öğrenci çizdikleri resimleri getirdiler. Bazıları resmini, bazıları karikatürünü çizmişlerdi.

Atilla, Şevket Hoca'nın resmini tıpkı makine ile çekilmiş bir fotoğraf gibi çizmiş, ayrıca karikatürünü de yapmıştı. Karikatürde, eğri bir burundan çıkan sümükler sağ omuza kadar akmıştı.

Hoca altı öğrenciye, resim ve karikatürlerin en güzelini seçme görevini verdi. Biraz sonra hepsi birlikte en güzel resim ve karikatürün Atilla'ninkiler olduğunu söylediler.

Şevket Hoca "ben de seçseydim aynı şekilde seçerdim" dedi.

Sınıfın bir duvarına resmi, diğerine de karikatürü astılar.

Çocuklar eve gidecekleri zaman Şevket Hoca Atilla'ya "sen kal arkadaş. Biraz konuşalım" dedi.

Hoca ne zaman ona 'arkadaş' dese Atilla kendinde bir şahsiyet, bir saygı hissediyordu. Hocayı sevmeye başlamıştı. Zaten hocanın iyi huyları ve samimi davranışları sayesinde bütün öğrenciler sevmeye başlamıştı. Yavaş yavaş onun yakışıklı olduğuna bile kanaat getirmişlerdi.

Herkes gittikten sonra Şevket Hoca Atilla'ya "otur çocuğum" dedi. İkisi karşı karşıya oturdular. "Bak evladım, söyleyeceğim sözler seni çok sevdiğim için. Sen çok kabiliyetli ve zeki bir delikanlısın. Hayatının planını çizmenin ve o yolda çalışmanın zamanıdır. Vaktini değerlendirmek, geleceğini en iyi biçimde şekillendirmek ve olağanüstü zekayı, yapacağın bu plan çizgisinde kullanmak senin elinde. Resim ve karikatürde çok üstün kabiliyetin var. Bunun üzerinde çalışırsan, çok iyi yerlere yükselirsin. Başka hangi dalda kabiliyetin var bilmem. Şu kadarını söyleyebilirim ki, sahip olduğun zekayı ve kabiliyeti doğru, faydalı şeylerde kullanırsan, geleceğin çok parlak olur. Bu nedenle, çalış evladım. Bu üstün zekayı faydalı amaçlar için kullan..." dedi.

O gün, Atilla'nın hayatında dönüm noktası oldu. Artık o eski Atilla değildi. Sanki o güne kadar uyuyordu da, şimdi hoca onu uyandırmıştı. Ondan sonra Atilla'nın davranış biçimi değişti. Çalışkan, tertipli ve terbiyeli bir delikanlı oldu. Boş vakitlerini resim ve karikatür çizmekle geçiriyordu. Herhangi bir zorlukla karşılaştığında Şevket Hoca'ya danışıyor, onun önerilerine göre davranıyordu. Şevket Hoca'ya sonsuz sevgisi, saygısı ve güveni vardı.

Bu olaylar olurken Atilla'nın babası seyahatte idi. Dönüşünde bu büyük ve göze çarpan değişikliği görünce şaşkınlıkla bu durumun geçici mi, devamlı mı olacağını anlamak için birkaç gün bekledi.

Bir akşam yemek yerken, Atilla'ya "birden bire akıllanman ve olgun davranman beni çok sevindirdi. Acaba bu ani değişimin nedenini sorabilir miyim?" dedi.

Atilla "yeni gelen Şevket Hoca beni uyardı" dedi.

Hasan Bey "eski hocan uyardı mıydı?" diye sorunca Atilla "evet, o da sizin gibi dayakla her zaman uyarıyordu" dedi.

Zamanla Şevket Hoca, Atillaların aile dostu oldu. Bazen Atilla'nın babası bile bazı işleri ona danışırdı.

Atilla daha lisedeyken birkaç mizah dergisinde karikatürleri yayınlandı. Güzel Sanatlar Akademisi'ne devam ettiği zaman bir reklam şirketinin ve bazı dergilerin grafik ve karikatürlerini yapıyordu.

Böylece tanınmış bir karikatürist oldu.

- SON-

İBRAHİM TURGUT CADDESİ

Lise son sınıfa devam eden Ekrem,apartmana yeni taşınan Bakırcıların Yavuz ismindeki oğlu ile tanıştı.Yavuz şiir ve edebiyata meraklı olduğu için lisede edebiyat bölümüne devam ediyordu.Ekrem ise fen bölümündeydi.

Yeni arkadaş olan iki delikanlı,İbrahim Turgut Caddesi'nin kaldırımlarından ağaçların gölgesinden,eve doğru yürürken Yavuz "bu caddede yürümeyi çok seviyorum.Ağaçların yaprakları arasından süzülen güneş pırıltıları,rüzgarın esintisiyle oynaşan gölgelerin görüntüsü insanı neşelendiriyor.Herhalde edebiyatçıların ve şairlerin coşku sarhoşluğuyla şiirler yazdıkları ortamlar bunun gibi olsa gerek" dedi.

Ekrem "senin edebiyata yakınlığın olduğu için bu duyguya kapılıyor ve bu yolun görüntüsü sana şairane geliyor" dedi.

Yavuz "gerçekten güzel bir cadde.Ağaçları öyle bir dikmişler ki günün hangi saatinde olursa olsun,gölgelikten geçebilirsin.Ayrıca,arabaların gidiş dönüşünü birbirinden ayıran refüjde dikili zakkum ağaçlarının renk renk çiçekleri de bu caddeye başka bir güzellik ekledi" dedi.

Ekrem "bu caddeyi kimin yaptığını biliyor musun?Sizin üst katta oturan İbrahim Turgut Bey.Biz bu apartmana taşındığımız zaman binaların çoğu yoktu.Etraf hep tarla ve çöl gibi bomboştu.Yol yoktu.Kışın çamurların içinden gelip gidiyorduk.O zamanlar ben daha okula gitmiyordum.İnsanlar şehrin gürültüsünden ve pis havasından uzak olmak için buralara taşınmışlar.Yol ve ulaşım zor olduğu için de evler hesaplı fiyatlara satılmış.Bu nedenle alan çok olmuş.Yol yapılıncaya kadar da daireler çok ucuza satıldı.Biz taşındıktan iki sene sonra İbrahim Amca ziraat mühendisliğinden emekliye ayrılarak,emeklilikten aldığı parayla sizin üst katınızdaki daireyi aldı.Kendisi becerikli ve çalışkan bir adamdır.Hiç boş oturmaz.Genel hizmetleri yapmaya isteklidir.

Mahallenin yol problemini görünce,apartmanlarda oturanlara bir bildirge göndererek,yol hakkında görüşmek ve çözüm bulmak için herkesin sitenin sosyal tesisindeki büyük salonda bulunmalarını istedi.O toplantıya herkes katıldı.İbrahim Amca şöyle konuştu;

"Biz bu sekiz apartmanda,hemen hemen 60-70 aile oturuyoruz.Doğru dürüst bir yolumuz olmayışının zorluğunu hepimiz biliyoruz.Elbirliği ile kendi yolumuzu kendimiz yapabiliriz.Birlikten kuvvet doğar.Bu kuvvet ise insanlığın yararına sonuçlar yaratır.Belediyeye dilekçe yazarsak,bu yol 4-5 seneden evvel yapılmayacaktır.Yol yapılır da,otobüs buraya kadar gelirse,dairelerin fiyatları yükselecektir.Hem çocuk çocuk rahata kavuşacak hem de çevrede bir canlılık oluşacak ve dükkanlar açılacaktır.Şimdi herkes kendi durumuna göre nasıl yardım edebileceğini ve önerilerini söylesin" dedi.

Yol ve inşaat mühendisi olan Zeki Bey "ben yolun çizimini yaparım,her türlü yardıma da hazırım" dedi.İbrahim Bey "ben de yol bitinceye kadar kalfalığını yapar,bütün caddenin ağaçlandırılmasını üstlenirim" dedi.Bazıları tatil günlerinde işçiler ile birlikte çalışacağını,hatta yine tatil günlerinde çocuklarını da çalıştıracaklarını söylediler.Çalışmayacak olanlar da para yardımında bulunacaklarına dair söz verdiler.Yapı ve bina malzemeleri satan iki kişi,ucuz malzeme temin edilmesi ve zamanında getirilmesi işini üstlendiler.Belediyede çalışan bir komşu da,belediyeden izin alma işinin yanı sıra belediyeye ait iş makinelerini ve imkanlarını kullanabileceklerini önerdi.İbrahim Amca başkanlığında siteden bir heyet,Belediye Başkanı'nı ziyarete gitti.Başkana bir buket çiçek de götürülen heyet,yol sorununu belediye ve halk işbirliğiyle çözmek istediklerini ve bu konuda bütün imkanlarını seferber edeceklerini söylediler.Belediye Başkanı da,Belediyenin olanaklarını böyle faydalı bir iş için tahsis edeceğine dair söz verdi ve Fen Müdürü'nü çağırarak,gerekli talimatları verdi.İbrahim Amca'nın iyi niyeti,hayırseverliği,sosyal hizmetlere olan eğilimi ve teşvikleri sayesinde,şimdiye kadar böyle sitelerde görülmemiş bir işbirliği sağlandı.Ayrıca yol yapımı sırasında meydana gelen birlik sayesinde,aileler arasında samimi bir hava doğdu.

O gün İbrahim Amca gönüllü çalışmayı kabul edenlerin ve para yardımında bulunacakların isimlerini ve daire numaralarını not etti.Belediyeye gitmek üzere seçilen heyet her hafta toplanıp geçmiş işleri ve masrafları gözden geçirip,gelecek haftanın harcamalarını,yapılacak işleri ve belediye ile olan işbirliğini düzenlemek için görevlendirildi.Aynı zamanda özet bir rapor da sitede oturanlara gönderildi.

Bir hafta içinde,belediyeden yol yapım izni alındı.

Zeki Bey'in çizdiği plan belediyece onaylanarak işlere başlandı.

İbrahim Amca geceli gündüzlü iki-üç ay çalışarak,yolun ağaçlandırılacak yerlerini belediye fidanlığından alınan fidanlarla ağaçlandırdı.Ayrıca yolun asfaltlanmasını üç ay gibi kısa bir sürede belediye ve halk el ele vererek bitirdi.Ağaçların bu hale gelmesinde İbrahim Amca'nın emeği çoktur.Fidanların korunması,budanması ve sulanması işini İbrahim Amca hep tek başına yaptı.Caddelerin ve bahçelerin yapımı için gerçekleşen toplantılar sayesinde apartman halkı tanışıp ahab olurlken,mahallenin çocukları da arkadaş oldular.

Şimdi anlatacağım bir olayla komşuların birbirine olan bağlılıkları ve gerçek birliklerini daha iyi anlayacaksınız.Bir gün Ahmet Katırcı'nın Ali ismindeki oğlu kayboldu.Akşam saat 9'da Ahmet Bey üç dört komşusuyla bizim kapıya gelip,beni çağırdılar.Bana Ali'yi görüp görmediğimi sordular."Akşam hep beraber saklambaç oynuyorduk.Oyun sırasında Ali'nin nereye saklandığını bulmaya çalıştık fakat bulamadık.Evine gittiğini düşündük"dedim.

Ahmet Bey "öteki arkadaşları da aynı şeyi söylediler" dedi.Babam hemen aramaya çıktı.Annem ile ben de Ahmet Bey'in evine gittik.Evleri diğer komşularla doluydu.Herkes Ali'nin annesini avutmaya çalışıyordu.Annesi ağlayarak "dün gece gördüğüm rüya gerçekleşti" dedi.Annem "rüyanızda ne gördünüz?" diye sorunca,"gördüğüm rüyada dört parmağımda dört yüzük vardı.En küçük parmağımdaki yüzük kayboldu.O kadar çok aradıktan sonra çöplükte buldum onu" dedi.Orada bulunanlar "merak etmeyin,Ali bulunacaktır" dediler.Annem "apartmanların çöplüklerini aradınız mı?" diye sordu.Çocuklardan biri "aramadığımız yer kalmadı" dedi.

Akşam saat 11'e doğru polise haber verdiler.Polisler gelip her tarafı aradılar.Çocukları tekrar sorguya çektiler.

Gece yarısı saat 3'e kadar herkes Ahmet Bey'in evinde onların üzüntülerini paylaşmış,avutmaya çalıştılar.Ertesi sabah erkenden çöpçüler çöpleri toplamaya gelmişler.Çöplerin yanında kocaman bir karton kutuyu kamyonu atmamak istemişler.Kutu çok ağır olduğu için yere düşünce,Ali uykudan uyanmış ve dışarıya fırlamış.Çöpçüler de korkudan birkaç adım geriye sıçramışlar.

Ali daha yeni akşam olduğunu sanıyormuş.Etrafta arkadaşlarını bulamayınca eve gitmiş.Annesi onu görünce"Ali geldi,Ali bulundu" diye bağırmış.Ali saati henüz akşamın 7'si zannettiği için,annesinin bu tepkisine de şaşırılmış.Annesi "neredeydin evladım,bütün gece seni aradık" deyince Ali "bütün gece diyorsun ama saat daha 7.Saklambaç oynarken buzdolabı kartonunun içine saklandım Yarım saat-bir saat orada uyuya kalmışım" demiş.Daha sonra Ali'nin bulunduğunu herkese haber verdiler.

Yavuz "Ekrem sen bütün olayları öyle güzel anlattın ki,ben kendimi bu maceranın içinde hissettim.Gerçekten anlatma kabiliyetin çok iyi.Olan hadiseleri yazarsan,zamanla toplayıp bir kitap yapabilirsin" dedi.

-SON-

KANDIRILAN POLİS MEMURU

Bir gazete muhabiri olarak,hapishane polis şefi olan arkadaşım Muzaffer Bey'e telefon açıp,"bana göre yeni bir olay var mı?" diye sordum.

"Bilmem,dün akşam alkollü bir adam getirildi.Polis olduğunu iddia ediyor.Senin için enteresan olabilir" diye cevap verdi.

"Acaba gelip,görebilir miyim?" deyince

"Gel bir kahvemi içersin.Fakat haberin olsun ben ancak saat dörde kadar buradayım" dedi.

Ben hemen çantamı alıp,hapishaneye doğru yola çıktım.Arkadaşla kahve içerken,mahkum hakkında konuştuk.

Muzaffer "bu yalan iddia için o kadar sorguya çekip,sıkıştırdık ki,koğuştta yatıyor olması lazım" dedi.

"Hüccresine gidebilir miyim?" diye sordum.

"Olur" dedi ve bir polis çağırarak,anahtarı ona verdi.

"Beyefendiyi on beş numaralı hüccreye götür.Nuri ile görüşün" dedi.

Hüccreye girdiğim zaman aşırı alkolün ve uykusuz geçen gecenin etkisiyle Nuri zorla ayağa kalktı.Yeniden sorgulamaya geldiğimizi zannederek,hüccrenin köşesine sindi.

Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

-Nuri seninle konuşacağım,gel otur.

Nuri kuşku ile geldi.Yatağın köşesine oturdu.

-Nerelisin Nuri?

-Ben Erzurum dolaylarında doğdum.Babam kan davası nedeniyle öldürüldü.Anneme işkence yaptılar,tımarhanelik oldu.Ben İstanbul'a kaçtım.

-İstanbul'a geldiğin zaman kaç yaşındaydın ve nerede kalıyordun?

-On iki yaşındaydım,hiç kimsem yoktu.

-İstanbul'da ne yaptın,yaşamını nasıl temin ettin?

-Efendim benim hayat hikayem uzundur.

-Ben hepsini detaylarıyla öğrenmek istiyorum.Çekinme anlat,vaktim var,diye ona güven vermeye çalıştım.

Nuri üzüntülü bir şekilde iç geçirerek devam etti:

12 yaşında,İstanbul'a geldiğim gün birkaç kuruş param vardı.İlk gün bir ekmek aldım ve bir çocuk bahçesine oturup,yarisını yedim.Gerisini de yanımdaki bohçama koydum.Sokaklarda gezerken akşam üzeri bir Pazar yerine vardım.

Baktım benim yaşında ve daha büyük erkek çocuklar,sırtlarında küfeleriyle,alışveriş yapanların yüklerini taşıyorlardı.Kendi kendime "ben de yarın buraya gelip yük taşıyacağım" dedim.

Ne yapacağım,nereye gideceğim diye düşünmekten,akşamın olduğunu ezan sesinden fark ettim.Bu ezan sesinden,yakında bir cami olduğunu anladım.Sesin geliş yönüne doğru ilerledim ve nihayet camiye buldum.Avlusunda oturup,kalan ekmeğimi yedim.Namaz bitince millet çıkmaya başladı.Herkes dağıldıktan sonra yavaşça camiye girdim.Caminin iç tarafında bir basamak yüksekte,kadınlara özel yapılmış balkon gibi bir yer vardı.Kadınların görünmemeleri için yapılan bu kısa duvarın dibinde yattım.Yorgunluktan,sabaha kadar uyumuşum.Sabah erkenden,gelen gidenlerden uyandım.Hemen kimse fark etmeden bohçamı aldım ve oradan çıktım.Sabaha daha çok erken olduğu için ne yapacağımı bilmiyordum.

Fırından taze bir ekmek aldım ve karşıdaki kahveye gittim.

Kahveci "çay getireyim mi?" diye sordu.

"İçmezsem oturabilir miyim?" dedim.

"Ötur evladım" dedi.

Çok erken olduğu için iki üç müşteriden fazla kimse yoktu.Ben ekmeğimi çıkardım,yemeye başladım.Kahveci bir çay getirip önüme koyarken "benim misafirim ol" dedi.

Sonra o da geldi oturdu.Taze ekmek ve çay çok lezzetli geldi.Bu arada kahveciyle sohbet başladık.

-"İşin erken mi başlıyor,böyle erken kalktın?" diye sordu.

-"Çalışmıyorum" dedim.

-"Burada,benimle çalışmak ister misin?" deyince,

-"İsterim" diye cevapladım.

-"O halde çayını iç ve işe başla.Ben ne yapacağını sana söylerim.Her sabah böyle erken geleceksin.İlk işin kahvehanenin etrafını ve önünü süpürüp,sonra su serpmek olacak.Her zaman temiz tutacaksın.İçerideki işin ise yerleri ve masaları temiz tutmak.

Boş bardakları toplayacak ve ben meşgulsem,çay dağıtacaksın" diye görevlerimi anlattı.

Bohçamı arkamdaki odaya koydum ve hemen işe başladım.İşi pek sevmememe rağmen televizyon seyretme imkanı olduğu için fena değildi.

Bir gün öğlen vakti yarım saat izin aldım.O gün gördüğüm Pazar yerine gittim.Giderken de kendi kendime küfecilik yapmayı düşünüyordum.Fakat o gün orada,pazarcıların tezgah tahtalarından başka bir şey yoktu.

Kahvede dört beş ay çalıştıktan sonra kahvecinin yeğeni köyden geldi.Üç gün sonra kahveci beni çağırdı.

"Bak oğlum,yeğenim geldi.O senin işini yapacak,sen kendine başka bir iş bul.Buraya her zaman gelebilirsin" dedi.

Ben o mahallenin pazarının kurulduğu yerleri ve günlerini öğrenmişim.O gün Pazar yerine gittim.Muharrem isminde küfeci bir çocukla tanıştım ve bu işe nasıl başlayacağımı sordum.Muharrem "ilk önce sana bir küfe almak lazım.Bugün sen müşteri bulursan küfesiz taşı" dedi.

"Küfeyi nereden alabilirim" diye sorunca Muharrem "buralarda satmıyorlar.Yarın gelirken ben bir tane alır,getiririm.Yarın saat 10'da,pazarın kurulduğu yerin yanındaki caminin önünde beni bekle" dedi.

O günden sonra küfecilik yapmaya başladım.Akşamları,usulca caminin içine giriyor ve orada uyuyordum.Bazen caminin imamı arkadaşıyla gece geç vakitte gelip konuşuyorlardı.Uzakta

oturdukları için konuştuklarını anlamıyordum.Ara sıra münakaşa eder gibi sesleri yükselince uyanıyordum.

Kimse beni tanımıyor,kim olduğumu ve nerede yaşadığımı bilmiyordu.

Yavaş yavaş Muharrem ile arkadaş olduk.Ona kimsem olmadığını ve yattığım yeri söyledim.Onun da İstanbul'da kimsesi yoktu.Nerede yattığını sorduğumda "köprü altında" dedi.

Muharrem çok sigara içerdi.Bazen bana da verirdi.İstemediğim zamanlarda "sen erkeksin,iç de erkekliğini göster bakalım" derdi.Ben de büyük adam gibi,erkek gibi görüneyim diye içerdim.

Bir akşam,Pazar yerinden dönerken "gel burada hem yemek yiyelim hem televizyon seyredelim.Sonra ben de senin yattığın camiiye gelip yatayım" dedi.Yemekten sonra camiiye gittik.Muharrem çok öksürüyordu.O gece caminin imamı yine arkadaşlarıyla geldi.Muharrem'in öksürüğüyle,orada yattığımızı anladılar ve bizi camiden kovdular.Saat gece on ikiyi geçiyordu.Otobüs bulamıyorduk.Muharrem beni avutmaya çalışıyordu."Üzülme köprü altındaki yerim güzeldir.Oraya gidip yatarız" dedi.

Böylece o yaz bitti,kış geldi.Geceler çok soğuk oluyordu.Muharrem "üşümek için akşamları biraz içki içmeliyiz.İçki insanı ısıtır" diyordu.Artık her akşam yemekte bir kadeh içki içiyorduk.Gündüzleri yük taşıyarak,zahmetle kazandığımız paranın çoğu içki ve sigaraya gidiyordu.Zamanla bu alışkanlık haline geldi.Akşamları içki arar olmuştum.

Üç sene böyle geçti.Bir gün yaşlı bir karı-kocanın yüklerini taşıırken "nerede oturuyorsun oğlum?" diye sordular."Köprü altında" diye cevap verdim.O güne kadar hiç kimseye nasıl yaşadığımı,nerede kaldığımı böyle rahat söylememiştim.O gün de istemeyerek,aniden ağızımdan çıkıverdi.Onlar da şaşırdılar.Yaşlı adam "demek evin yok" dedi ve "ailen nerede?" diye sordu."Ailem yok" dedim.Yükleri boşalttıktan sonra yaşlı bayan "kal beraber yemek yiyelim" dedi."Arkadaşım beni bekliyor" dedim.Adam "benim adım Hüsnü Alemdar.Eşimin adı da Semiha" diye kendilerini tanıttı ve ertesi gün akşam yemeğine davet etti.

Ertesi gün gittiğimde ismimi sordular.Yemekte Hüsnü Bey Amca ve hanımıyla uzun süre sohbet ettik."Çocukların hepsi evlenip,gittiler.Evde ikimiz kaldık.Boş bir odamız da var.Temiz bir hayat yaşamaya söz verirsen,akşamları gelip o odada yatabilirsin" dediler.

Ben bu teklif karşısında ne diyeceğimi,nasıl karar vereceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.Semiha Teyze "Çekinme evladım.Gerçekten köprü altında yaşıyorsan,burası çok daha iyidir" dedi.

"Daha iyi olduğuna eminim fakat bilmem ki" dedim.

Hüsnü Amca "bazen gece ihtiyacımız olursa ,genç bir insanın evde olması insana güven verir ve iyi olur" dedi.

Ben hala olumlu veya olumsuz bir cevap veremiyordum.Gece ayrılırken,ertesi akşam tekrar yemeğe çağırdılar beni.

O gece yatarken Muharrem'e durumu anlattım.Muharrem" bu fırsatı kaçıрма.Hiç olmazsa sen bu felaketten kurtul" dedi."Sen ne olacaksın?" dediğimde ise "sen beni düşünme.Sen olmadan ne yaptıysam onu yapacağım" dedi.

Fakat ben onu yalnız bırakmayı istemiyordum.Muharrem tekrar "bak Nuri" dedi."Senin benimle olman veya olmaman,benim için fark etmez.Zaten yer dar,gitmezsen seni buradan ben kovarım."

Ertesi sabah işe giderken bohçamı küfenin içine koydum ve akşam onlara gittim.Elimdeki bohçayı görünce,temelli kalmayı düşündüğümü anladılar.Yemekten sonra Semiha Teyze bir havlu ve Hüsnü Amca'nın pijamalarından bir takım verdi.Banyoya girip yıkanmamı,pijama ile temiz yatağa girmemi söyledi.Banyodan sonra çay içerken "senin okuman yazman var mı oğlum?" diye sordular.İlk okulu bitirdiğimi söyledim.Bunun üzerine Semiha Teyze bir kitapçık getirdi ve açtı "bak evladım,bu yatmadan önce okunacak dua."Başka bir sayfayı göstererek "bu da sabah evden çıkmadan önce okunacak dualardır.Bunları her zaman oku.Tanrı seninle olacak ve seni koruyacaktır" dedi.Seneler sonra ilk olarak rahat bir yatakta yatıyordum.

Sabah,her günkü gibi erkenden küfemi aldım ve işe gittim.Muharrem o gün pazara gelmedi.Başka bir Pazar yerine gitmiş.İki hafta böyle geçti.

Bir gün Hüsnü Amca "paranı biriktiriyor musun?" diye sordu.

-Evet dedim.

-Okumak istiyor musun? diye sordu.

-Hiç düşünmedim diye cevap verdim.

-Düşün düşün evladım,okumak güzeldir.İnsanın içini aydınlatır ve iç zenginliği kazandırır.Çalınmayacak bir zenginlik ve bitmeyecek bir sermayedir dedi.

-Hüsnü Amca ben çalışıyorum.Nasıl okula gidip de okuyacağım?deyince

-Okumaya istekliysen,ben zamanı ayarlarım.Ancak okuma zevkini kendinde yaratacaksın dedi.

-Okuma zevkini kendimde nasıl yaratacağım ki?Kusura bakmayın,satın alınacak bir şey olsa,para biriktirip satın alırım dedi.

-Elbette,maddi bir şey değil ki satın alasın.İlerlemenin ve başarının zevkini tadabilen,konuyu istemekle ve bu konuda neler yapılabileceğini düşünmekle,planlamakla ilgilidir.Isteyerek ve planlayarak insan bu zevki kendinde yaratabilir.Bir öğretmen,bir doktor,bir polis olacağını düşüneceksin.Bunu elde etmek için her ne pahasına olursa olsun kesin karar verip,başarılı olmak ve kazanmak için azimle çalışacaksın.Ancak bir makama bir mesleğe sahip olmayı çok istersen,o zaman okuma zevkini kendinde yaratmış olursun.İyi düşün okumayıp da ömrün boyunca hamallık mı yapacaksın dedi.

O gece geç saatlere kadar uyuyamadım.Acaba okursam polis olabilir miyim diye düşündüm.Çocukluğumdan beri subay ve polis elbiselerini,onların otoritelerini ve mesleklerinin ciddiyetlerini düşünür,her zaman özenirdim.Bu mesleği sevdiğim için çocukken polislik oynuyordum.Gece boyunca bu düşüncem kuvvetlendi.Ertesi sabah Hüsnü Amca'ya polis olmak istediğimi söyledim."Kararında ciddiysen,yarım gün çalışacak yarım gün okuyacaksın.Hemen,gelecek haftadan itibaren okumaya başlayacaksın" dedi.O hafta sonu Semiha Teyze,lise öğretmeni olan büyük kızını,damadını ve çocuklarını yemeğe çağırdı.

Yemek esnasında Semiha Teyze kızına "Sacide" dedi.

"Sana yeni bir talebe var.Nuri okuyup,tahsiline devam edecek."

Sacide Hoca "bizim okula mı gelecek?" diye sordu.

"Hayır kızım,sen haftada iki sefer ona ders vereceksin.Bir defa bize geldiğin akşam,bir defa da Nuri size geldiği akşam" dedi.Sonra Hüsnü Amca "kızım,artık Nuri'ye kardeş gözüyle bakarak bu işi kabul edip,orta okulu bitirmesine yardımcı olacaksın" dedi.

Birkaç gün sonra Sacide Hoca kitapları ve defterleri bana getirdi ve gereken programı da şöyle hazırladı:

Sabahları ders çalışıp,öğleden sonra Pazar yerinde çalışacaktır.Her ders alacağı gün,bir önceki dersler ve anlayamadığı konular tekrarlanacaktır.Her sınıfı altı ayda bitirip,okuldaki diğer öğretmenler tarafından sınava alınacaktır.Orta üçüncü sınıfta da,okuldaki öğrenciler ile birlikte sınava girecektir.Böylece orta okulu dışarıdan bitirip diploma alacaktır.

Sözün kısası,Hüsnü Amca'nın ve çocuklarının yardımıyla orta okulu ve polis okulunu bitirdim.Yaklaşık beş senedir polislik görevinde hizmet ediyordum.Dürüst ve ciddi olarak vazifemi yapıyordum.Nasıl kandırıldığımı anlamadım.

Bana güvendikleri için geçen gün İstanbul'dan bir mahkumu getirme görevini bana verdiler.Tren İstanbul'a yaklaşıncaya kadar da her şey iyi gidiyordu.Bir ara mahkum aç olduğunu söyledi.Elleri kelepçeliydi.Onu restaurant vagonuna götürdüm.Yemek ısmarladık.Yemek yedikten sonra mahkum içki de söyledi.Görevim nedeniyle içmek istemiyordum fakat içki gelince ve mahkum da ısrar edince eski alışkanlığım nedeniyle dayanamadım.Haydi bir kadeh içeyim dedi.Ancak bir kadehle kalmadım.Ben farkında olmadan o hep benim bardağıma doldurmuş.Üçüncü şişenin geldiğini hatırlıyorum.Sonra ne olduğunu anlayamadım.Duruma göre beni kendi kompartımanımıza götürüp,kelepçe anahtarını cebimden çıkarmış ve kelepçeyi açmış,sonra elbiselerini benimki ile değiştirmiş ve kelepçeyi benim ellerime bağlamış.Hüviyetimi çalarak benim yerime geçmiş.

Beni buraya teslim ederken,henüz ayılmamıştım fakat yanlıştır bir durum olduğunu hissediyordum.Kendimi temize çıkartmak ve gerçeği anlatmak istiyordum ancak konuşacak konuşacak halim yoktu.Zaten tıptır tıptır kendi ayağımla buraya geldiğim ve sarhoş olduğum için anlatmaya çalıştıklarım da pek inandırıcı olamamıştı.

Sahte polis olan eski mahkum beni teslim ettikten sonra ortadan kaybolmuş.İki gündür nezarete olmama rağmen perişan durumumu görüyorsunuz.

Rahmetli Hüsnü Bey içki içtiğimi sezdiği için her zaman tembih ederek "oğlum içki içmeyeceksin.İçki aklını kullanmanı engeller,beynini kurutur,seni perişan eder.Bilir misin ki,içki yüzünden ne çok aile perişan olmuştur.İçki aklını başından alır ve seni kötü işlere sevk eder..." derdi.

Onlar çok iyi insanlar.İçki içmezlerdi,ibadetlerini zamanında yaparlardı,herkesin derdine koşarlardı ve insanları hiç ayırmazlardı.Benim için çok zahmetler çektiler.Hayat yolunu çizdiler fakat ben o temiz hayatı yaşamaya layık değildim.Şu andaki durumum,onları dinlemediğim

cezasıdır.Bu bana bir ders oldu.Buradan kurtulursam,tekrar onlarla birlikte olacağım,onların gittiği yoldan gideceğim ve onların temiz hayatını yaşayacağım.Bir daha ağzıma bu zıkkımı koymayacağım” dedi.

Nuri kendi aptallığına küfürler savunurken,onun bir resmini çektim.Vedalaşırken de “senin maceran gazetemizde yazılacaktır.Arkadaşların da seni kurtarmaya geleceklerdir” dedim.

Nuri “beni kurtaracak kimsem yoktur” diye cevap verdi.

Nuri'nin macerasını gazeteye aksettirdikten sonra,onu tanıyan Hüsnü Bey'in çocukları avukat tutup,Nuri'yi kurtardılar.

- SON-

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.